

TÌNH YÊU LUÔN Ở ĐÂY

Bài giảng ngày Valentine, 14/02/2014, Rằm tháng Giêng

Trong Suốt: Những bạn nào thuộc loại không mời mà đến nào, giờ tay nào? (Mọi người giơ tay và cười). Những ai? Giờ tay? Một, hai, ba, bốn! Thế là ít đây, tưởng nhiều. Lý do những bạn đến đây là gì?

Một bạn: Em có bạn là Nam...

Trong Suốt: Anh không cần biết nhưng lý do em đến đây là gì?

Một bạn: Em đến đây vì Nam có nói là anh nói về tình yêu... (Mọi người cười)

Kim Thanh: Em là được bạn giới thiệu để nghe thử.

Trong Suốt: Nghe thử? Thế nữa! Đây! (Cười) Lý do kiểu đây là lần sau bị loại hết! Không có nghe thử gì cả!

Một bạn: Nghe thật chứ!

Trong Suốt: Ừ! Ai nữa nhỉ? Em đúng không?

Một bạn: Đi cùng với em ạ.

Trong Suốt: Lại còn tệ hơn nữa! Bạn này tới đây nghe thử đã hơi tệ đúng không? Bạn này đến đây là đi cùng, còn chẳng muốn nghe hay không nữa. Còn bạn nào nữa nhỉ? Em đúng không, lý do đến đây làm gì? Để làm gì?

Một bạn: Đến nghe giảng để mở mang hiểu biết.

Trong Suốt: Mở mang hiểu biết đúng không? Nghe còn tạm được. Còn ai nữa? Em đến đây làm gì? Lý do đến đây làm gì?

Một bạn: Thực ra thì em cũng nghe bạn Hoa nói nhiều về anh. Em nghĩ là mình có cái duyên.

Trong Suốt: Nghe danh đã lâu đúng không? Hôm nay mới gặp đây. Cũng được, lý do đây cũng được. Hôm nay là ngày Rằm cộng với cả ngày Valentine, tình yêu nhân lên “triệu lần” đây! Ngày Tình Yêu! (Cười) Buổi trước mình nói chủ đề gì ấy nhờ?

Nguyễn Thảo: Dạ! Sự kiện của năm.

Mọi người: Danh dự, thả lỏng, tình yêu, bám chặt... Tổng hợp ạ!

Trong Suốt: Tổng hợp hả? Gọi là “buổi cuối năm” đúng không? Buổi trước gọi là “buổi cuối năm”. Hôm nay nói “buổi đầu năm”. Thường là đầu năm nói về cái gì thì cái đó sẽ xảy ra trong năm. Đây, một nguyên tắc đơn giản thôi, đầu năm lý do mừng 1 người ta hay xông nhà, làm những điều tốt lành là vì thế. Hôm nay mọi người thích nghe chủ đề gì?

Minh Trường: *Làm thế nào để có người yêu ạ! (Mọi người cười)*

Trong Suốt: Hà? “Làm thế nào để có người yêu” bao nhiêu người đồng ý? Giờ tay? Bao nhiêu người đồng ý chủ đề đây giờ tay nào? 1, 2... Có 2 người thì chưa phải chủ đề chính rồi. Làm thế nào có người yêu? Quá dễ! Không cần đến đây nghe giảng cũng có thể làm được.

Một bạn: *Làm thế nào để bỏ người yêu? (Mọi người cười)*

Trong Suốt: Bỏ người yêu à? Khó hơn đúng không? Khó hơn, đúng rồi... Cái đây không nghe giảng chưa chắc đã làm được. Được! Chủ đề đây cũng được đây! Còn gì nữa không? Còn chủ đề gì nữa không?

Đơn giản thế này: Nếu là nhóm Dự bị thì sẽ nói chuyện theo một chủ đề liên quan đến tu hành, còn nếu nhóm không phải Dự bị thì nói theo chủ đề mọi người yêu cầu. Đây! Đây là nguyên tắc rất đơn giản cho những buổi như thế này. Hôm nay thì có khoảng 4, 5 bạn ngoài nhóm nghĩa là sẽ không phải buổi nói về tu hành rồi, nói về chủ đề mọi người muốn. Thế thôi, bây giờ mọi người có thể nêu chủ đề lên thôi.

Ai có gì thì cứ giờ tay thôi để nói chủ đề. Rồi, mọi người nói chủ đề đi! Bắt đầu bất kì chủ đề nào!

Yên tâm là mọi chủ đề dẫn về một chỗ thôi. Còn chỗ bắt đầu thì chủ đề nào cũng được! Đây gọi là buổi nói chuyện theo duyên đây! Tức là trước buổi nói chuyện, chủ đề không ấn định trước và tùy duyên thì cái gì xảy ra trong buổi đây thì sẽ nói chuyện. Đây, đây gọi là nói chuyện theo duyên. Bây giờ mọi người chọn đi, nếu không thì sẽ bắt đầu bằng chủ đề của bạn kia, hơi buồn tí, hôm nay ngày Valentine mà nói chuyện: *Làm thế nào bỏ người yêu?*

Đây, nên tốt nhất là có chủ đề khác đi cho đỡ buồn!

Nếu không ai gợi ý chủ đề gì thì chúng ta sẽ im lặng thôi! Im lặng cũng là một chủ đề. Im lặng đôi khi còn có sức mạnh hơn là lời nói. Trong tình yêu đôi lúc im lặng có sức mạnh hơn một lời nói. Ví dụ lúc nào? Đó mọi người biết, trong tình yêu lúc nào im lặng còn có sức mạnh hơn một lời nói? Ví dụ thôi, một ví dụ?

Minh Anh: *Khi giận nhau ạ...*

Trong Suốt: Hà? Giận nhau? (Cười) Giận nhau đúng không?

Hà Anh: *Hoặc lúc rất là yêu ạ...*

Trong Suốt: Thôi, không nói gì thì chủ đề “im lặng” thôi, cho tới khi ai đây có một đề nghị về một chủ đề gì đây. (Mọi người cười)

Minh Phương: *Em thấy là chị Nhung post lên face của nhóm bảo hôm nay Trong Suốt sẽ nói về tình yêu.*

Trong Suốt: Định nói về tình yêu nhưng mà vì mọi chủ đề liên quan tới người xuất hiện. Cái chủ đề ý! Vì rất nhiều buổi trước Trong Suốt đã nói về tình yêu rồi, trong khoảng 3 – 4 năm, từ hồi bắt đầu trà đàm ấy.

Một bạn: *Thưa Trong Suốt, em có một câu hỏi: Theo Trong Suốt thế nào là một Tình yêu đẹp? (Mọi người cười)*

Trong Suốt: “Tình yêu đẹp”? Được! Chủ đề hay đấy! Hay hơn bạn lúc nãy đúng không? Bạn lúc nãy lại bỏ người yêu, làm thế nào bỏ người yêu... Được! “Thế nào là tình yêu đẹp”, được đấy, hay đấy!

Thực ra là Trong Suốt đã nói rất nhiều về tình yêu rồi, nếu như nói về chủ đề nói nhiều nhất, ngoài tu hành thì chắc là tình yêu rồi! Đúng không? Cái mọi người được nghe trong vài năm nay, mà viết nữa, cả nói cả viết.

Tình yêu đẹp là tình yêu trong đấy không có đau khổ! Đấy! Đấy là nói theo kiểu cũ đấy! Tất cả các buổi nói chuyện trước đều quay quanh chủ đề là: “Tình yêu và đau khổ”. Bởi vì tình yêu nào cũng kèm đau khổ hết. Mọi người để ý mà xem, ở đây có ai yêu mà không khổ tí nào không? Giơ tay xem nào? “Tôi có một tình yêu nhưng tôi không có một tí khổ nào trong tình yêu đấy cả?” Giơ tay nào? Em à?

Minh Ngọc: *À không, không ạ! Em đấy kính! (Mọi người cười lớn)*

(Không một ai giơ tay)

Trong Suốt: Nên là nói tình yêu đẹp là tình yêu không có đau khổ là không bao giờ xảy ra. Cái loại tình yêu đấy không bao giờ xảy ra, đúng chưa?

Vì ở đây những ai đã yêu thì phải hiểu rằng là tình yêu bao giờ cũng đi kèm với cái gọi là đau khổ.

Nên bây giờ nói tới một loại tình yêu khác, tình yêu đẹp ấy nó đẹp quá, quá đẹp tới mức mà mọi người tưởng nó không tồn tại luôn! Nên là sẽ nói về tình yêu bớt đẹp hơn một tí, nhưng khả năng là dễ tồn tại hơn.

Hôm nay thực ra là định nói về chủ đề tình yêu là giảng cho nhóm tu hành, **tình yêu của người giác ngộ thì mới thực sự đẹp, vì nó không có đau khổ đi kèm.** Nhưng chủ đề đấy đôi khi sẽ hơi quá so với những bạn ngồi đây, có những bạn không quan tâm tới tu hành nên là mình sẽ nói sang chủ đề tình yêu kiểu khác, không đẹp như vậy. Mình sẽ nói: “Tình yêu đẹp là tình khi nó đang dang dở.” *(Cười lớn)* Đúng chưa? Chuẩn chưa? Chuẩn của thế gian chưa? Đấy, hôm nay mình sẽ nói kiểu tình yêu đấy! Còn nếu “chả may” lúc sau nhắc đến chủ đề kia thì cũng được! “Tình chỉ đẹp khi tình còn dang dở”, ở đây có bao nhiêu người có loại tình yêu đẹp đấy giờ tay xem nào?

(Một vài người giơ tay)

Trong Suốt: Đấy, nhiều hơn đúng không? Nghe có lí hơn. Không ai giơ tay nữa à? Ít thế thôi à? Có mỗi 3, 4 người “đang dở” thôi à? Còn những người còn lại là kết thúc hết à? Hoàn thành hết? Những bạn vừa giơ tay giờ lại xem nào? Đấy... đúng đúng không?

Minh Anh: Toàn nhóm chưa tu hành.

Trong Suốt: Đâu, đâu, nhiều bạn thế kia mà?

Bây giờ mọi người giải thích xem có thấy đẹp không? Những người giờ tay xong có thấy đẹp không? Tại sao tình yêu đang dở lại đẹp?

Minh Anh: Bởi vì đến cái ngưỡng, cái ngưỡng mà người ta đang tôn trọng nhau, thì lúc đấy người ta đang yêu nhau mà người ta phải chia tay vì một lý do nào đấy. Còn đến cái lúc mà nó quá rồi, thì không còn chút tôn trọng nhau nữa bắt đầu đấu đá nhau, “mày, tao” các thể loại. (Mọi người cười)

Trong Suốt: Đây là một loại giải thích. Người thứ hai giải thích nào? Những người giờ tay vừa xong. Vì sao “Tình lại đẹp khi còn dang dở?”

Minh Phương: Đó là, hơi ích kỉ một chút, nhưng khi mình là người dứt khoát ra đi, và sau đó họ vẫn còn yêu mình.

Trong Suốt: À, kết thúc tình yêu nhưng vẫn được yêu! Nó đẹp là vì thế đúng không? Đẹp vì câu chuyện kết thúc mà mình vẫn được yêu. Thú vị chưa? Rồi, còn ai có lý do khác?

Minh Tuấn: Trong lúc đấy thì cũng có những lúc mà mình cảm thấy đau khổ, có lúc mình thấy tim mình như tan ra. Nhưng mà bây giờ nhìn lại đều cảm thấy đó như một giai đoạn rất là tuyệt vời, rất là đẹp, và không cảm thấy một cái gì đó thất vọng hay là không hài lòng vì cái điều đấy nó đã xảy ra rồi.

Trong Suốt: Đây, có một câu hỏi: “Tại sao lại như thế? Tại sao lại kỳ lạ như thế? Tại sao tình yêu đang dở lại đẹp?” Mọi người có ai có thêm lời giải thích nào khác không? Mỹ Nhân?

Mỹ Nhân: Em nghĩ là khi mà còn dang dở tức là chưa yêu được cái người đấy, chưa sở hữu được, nó vẫn còn trong tưởng tượng, vẫn còn một cái gì đó rất là đẹp để, vì chưa có được cái điều đấy, cho nên nó rất là đẹp. Khi có được rồi nhiều khi nó không như mong đợi, nó không còn đẹp như lúc chưa có nữa.

Trong Suốt: Chưa sở hữu được, thành ra nó còn đẹp, đúng không? Giống như là mọi người tưởng tượng rằng là sẽ có một bức tranh đẹp nhất thế gian mà ai cũng phải trầm trồ. Trên đời này có một bức tranh mà ai cũng phải trầm trồ, mọi người biết chuyện đấy chưa? Hoặc một ví dụ khác là có một câu chuyện cười mà nghe xong ai cũng phải cười.

Người đấy khi mà chưa biết câu chuyện cười đấy thì cảm thấy câu chuyện cười thật tuyệt vời, trên đời có một cái thật là tuyệt vời. Thế nhưng một ngày nào đó, ông ấy biết câu chuyện cười đó rồi và đem về kể cho mọi người nghe, và có một người không cười. Đúng chưa? Thì lập tức câu chuyện hoàn toàn sụp đổ, không còn đẹp nữa, bức tranh không còn đẹp nữa hay câu chuyện cười đó không còn đẹp nữa vì nó đối diện với sự thật. “Tình đang dở” giống như Mỹ Nhân nói, giả thiết của Mỹ Nhân ấy! Chưa lấy về được thì thấy người kia long lanh, lấy về rồi thì thấy cũng như một cô gái khác thôi, đúng không? Cũng được! Đây cũng là một lý do, còn ai có lý do khác không?

Minh Hoa: *Lý do em nghĩ là yêu thì vẫn có cảm giác yêu nhưng không lấy được.*

Trong Suốt: Sao lại đẹp?

Hồng Vinh: *Thế thì đẹp chỗ nào?*

Minh Hoa: *Bởi vì là không lấy được nên lại có cơ hội gặp tiếp những người mới tiếp theo.*

Trong Suốt: Đẹp vì nó còn có “tương lai”. Chứ tình yêu mà cưới nhau rồi thì nó hết tương lai mất rồi. Đúng chưa? Hôm trước có bạn nào viết trên Facebook ấy, là: “Bộ não của chúng ta thật là tuyệt vời. Nó có thể làm việc từ sáng đến tối, 24/7, từ lúc chúng ta còn nhỏ, đến lúc chúng ta lớn lên, chúng ta đi học, chúng ta ghi điểm ở lớp, chúng ta chơi thể thao v.v... , cho tới tận khi chúng ta lấy vợ”. *(Mọi người cười to)*

Đấy, đúng chưa? Thế là xong hết tương lai còn gì nữa, đúng không? Bộ não thật là “dại dột” đúng không? Đấy, ví dụ thế, đúng không? Còn tương lai thì còn đẹp, hết tương lai rồi là hết đẹp ngay. Ở đây có mấy đôi mới cưới đấy, nhờ. Ở đây có đôi này mới cưới này, đây Hà Anh phát biểu xem nào có đúng không? Có đúng bộ não của em tuyệt vời không? Đúng không?

Hà Anh: *Đúng ạ!*

Trong Suốt: Rồi. Còn ai có lý do nào khác không?

Hà Anh: *Vì cá trược là cá to Trong Suốt ạ!*

Trong Suốt: Ồ, cái mất là cái to đúng không? Con cá bị mất là con cá to.

Hà Anh: *Mình cứ nghĩ là nó sẽ rất là đẹp!*

Trong Suốt: Bao nhiêu người ở đây nghĩ như vậy? “Con cá đã mất là con cá to.” Nghĩa là cái tình yêu đã mất là tình yêu đẹp, tình yêu đẹp nhất. Không ai dừng cảm giác tay à? Không à? Không ai thấy thế à? Nếu tình chỉ đẹp khi còn dang dở thì... Sao? Nếu tình chỉ đẹp khi còn dang dở thì tội gì mọi người kết thúc tình yêu làm gì đúng không? Cứ để nó dang dở đấy đã, xong bỏ sang môi tình khác. Lại làm nó dang dở, đúng không? *(Mọi người cười to)* Quá đẹp còn gì đúng không? Đúng không? Như vậy thì tình chỉ đẹp khi còn dang dở có đúng không? Nếu đúng thì Vinh hỏi tình yêu đẹp làm gì, có đúng không?

Rồi! Thêm giả thiết mới là tình yêu đẹp là gì ? Lúc này nói là tình yêu đẹp không có đau khổ. Giả thiết thứ hai là giả thiết tình yêu đẹp là tình yêu đang dang dở. Có ai có giả thiết thứ ba không? Có ai có một câu trả lời thứ ba, nghĩa là một kiểu trả lời khác. Ngân nào?

Minh Ngân: *Không có đau khổ hay là...?*

Trong Suốt: Không hạ xuống một chút, hạ xuống một chút nữa, đấy!

Minh Ngân: *Khổ nhưng mà không khổ quá lâu ạ!*

Trong Suốt: Ồ rồi, tình yêu có đau khổ nhưng mà không khổ quá lâu. Bao lâu là quá lâu?

Minh Ngân: *Một tuần.*

Trong Suốt: Một tuần á? (*Cười to*) Đấy hết sức khoa học đúng không? Phải chính xác như thế đấy. Tại sao là một tuần mà không phải sáu ngày?

Minh Ngân: *Tại anh bảo hạ xuống một chút.*

Trong Suốt: Ở đây có bao nhiêu người có loại tình yêu đẹp đấy rồi? Nghĩa là khổ, cũng khổ nhưng không quá lâu. Giơ tay xem nào. Đấy, rồi! Những người còn lại là sao? Là quá lâu à, hay sao? Hay là không có thứ tình yêu nào? Chưa có đúng không? Khả năng cao là chưa có. Đúng chưa?

Nhưng mà câu trả lời của Ngân mới là câu trả lời tương đối thực tế đấy. Nghĩa là tình yêu đẹp là tình yêu cơ bản là nó không khổ quá lâu. Mọi vấn đề, mọi mâu thuẫn được giải quyết trong một thời gian nhất định. Không đến mức quá mức chịu đựng.

Càng ngày càng thực tế hơn đúng không? Nếu mà so với độ thực tế thì câu của Ngân trả lời thực tế hơn câu của ai lúc nãy nhờ, “đang dở” ấy nhờ? Đấy câu ấy thực tế hơn một chút. Tình yêu đẹp là tình yêu nó không có quá nhiều đau khổ. Nói theo cách khác nói thế cũng được đúng không? Không quá nhiều đau khổ. Rồi, thêm một đáp án nữa đi, có ai có đáp án khác không? Em nói đi.

Đại Liên: *Tình yêu đẹp là khi đang được trải nghiệm nó.*

Trong Suốt: Đang được gì?

Đại Liên: *Trải nghiệm nó.*

Trong Suốt: À, trải nghiệm nó. Thế thì tình yêu nào cũng đẹp hết. Đúng không? À hay, câu này gần với câu của Trong Suốt hơn. Đấy! Đấy, Trong Suốt đang định nói câu ấy, không ngờ có người tìm ra hộ. **Quan điểm của anh, của Trong Suốt là tình yêu nào cũng đẹp. Và không những thế mà không thể có tình yêu không đẹp. Không thể có luôn. Không thể tồn tại nổi cái tình yêu mà xấu.**

Hỏi những người đang yêu, có ai cảm thấy khi đang yêu lằng lằng không? (*Mọi người cười*) Có không? Có không? Hồng Nhị xem nào? (*Mọi người cười*) Thế hệ 6x xem nào! 6x có cảm thấy lằng lằng không?

Bác Nhị: *Có chứ!*

Trong Suốt: Cũng lằng lằng đúng không? (*Mọi người cười to*) Đấy, rồi, Thảo, Hồng Thảo, 5x xem nào. Lằng lằng không?

Hồng Thảo: *Có chứ ạ, bay bổng lắm ạ!*

Trong Suốt: Ở đây có ai 3–4x không? Chị Hiền là 4x không nhỉ?

Minh Hiền: *Có ạ!*

Trong Suốt: Đấy! Lâng lâng không?

Minh Hiền: Có ạ!

Trong Suốt: Đấy, 4x còn lâng lâng. Ở đây có ai 3x không? Nhiều đúng không? Rồi, chị Huế, yêu có lâng lâng không?

Minh Huế: Nhiều lắm Thầy ạ!

Trong Suốt: À được. Rất tốt. Ở đây có 2x không? 2x hầu hết à!

Mọi người: Hai mấy ạ, toàn hai mấy.

Trong Suốt: Ồ thế hả, Vinh đã yêu bao giờ chưa? Không dám nói hả? (Mọi người cười to) Có ai khác nữa không? Có ai khác 2x nữa không?

Ngọc Bích: Dạ em 2x ạ!

Trong Suốt: Có lâng lâng lâng không?

Ngọc Bích: Tương đối đấy ạ!

Trong Suốt: Rồi, được. Có ai 1x ở đây không? Có ai 1x ở đây?

Mọi người: Nadhi, Nadhi...

Trong Suốt: Nadhi là 0x. Có ai 1x ở đây không? 1x cũng lâng lâng. (Mọi người cười) 0x, Nadhi? Nadhi có lâng lâng không con? (Cười) Như vậy thì cuối cùng thì ai yêu cũng lâng lâng hết đúng không? Ai yêu cũng thấy cũng thấy một cảm giác rất là dễ chịu. Đúng không? Thoải mái, thậm chí là sung sức, đúng không? Nhiều lúc ấy, cảm thấy mình đầy đủ, thậm chí là bay bổng. Đúng chưa?

Thậm chí là mạnh mẽ. Ở đây có ai yêu mà thấy mạnh mẽ không? Giơ tay xem nào. Yêu mà thấy mạnh mẽ. Ấy, kinh kinh... cả phụ nữ cũng giơ tay đấy, đúng không? Yêu mà thấy mạnh mẽ, là chuyện rất bình thường mà! Rất nhiều cái hành động mạnh mẽ trên cuộc đời này ấy, sinh ra là xuất phát từ tình yêu. Đúng chưa?

Có những người làm rất nhiều việc tốt vì tình yêu. Có người vượt qua mọi khó khăn vì tình yêu. Nên tình yêu đi kèm với sự mạnh mẽ.

Có ai cảm thấy sáng tạo khi yêu không? Ai giơ tay, giơ tay, giơ tay. Ít người sáng tạo thế à? Những người còn lại là "tôi tạo" hết à? (Mọi người cười to) Sáng tạo thế nào, ví dụ đi, những người giơ tay, phải ví dụ đi. Cần bằng chứng, đấy, sáng tạo khi yêu. Ví dụ đi! Khuê, em có sáng tạo không?

Minh Khuê: Có ạ!

Trong Suốt: Sáng tạo khi yêu thế nào?

Minh Khuê: *Thì em nghĩ là mình vui, mình vui thì mình muốn làm nhiều thứ. Thế thì, lúc đấy nhiều việc rất nhỏ thôi nhưng mà mình vẫn thấy vui, và thấy nó mới mẻ.*

Trong Suốt: Nho nhỏ vẫn vui đúng không? Ví dụ? Bút lá đúng không? (Mọi người cười to) Ở đây ai đã từng bút lá giờ tay xem nào. Một, hai, Bích không bút lá à? Cũng bút lá, đấy, thấy chưa, bút lá có vui không? Cũng vui đúng không? Đá ống bơ cũng vui đúng không? Đấy, được rồi. Như vậy rất sáng tạo, rất vui vẻ đúng không? Đúng chưa? Tình yêu nào cũng thế hết. Cơ bản là thế đúng không?

Tình yêu nào cũng lằng lằng, vui vẻ, sáng tạo, mạnh mẽ, đúng chưa? Như vậy tình yêu nào cũng đẹp. Đúng chưa? Mọi người đồng ý không? Chẳng tình yêu nào không đẹp cả. Chẳng tình yêu nào không đẹp.

Bây giờ hỏi mọi người thế này: Nếu tình yêu nào cũng đẹp tại sao mọi người ở đây, không ai nghĩ ra ngay từ đầu? Thậm chí còn có người đi hỏi câu hỏi là: “Theo anh thế nào là tình yêu đẹp?”

Nghe có buồn cười không? Thấy vô lý không? Trong Suốt ơi như thế nào là nước ướn? Đúng không? Đúng chưa? Thế nào là một bát nước ướn? Có ai hỏi câu hỏi đấy bao giờ không? Đúng không? Thế nào là bát nước ướn, đúng chưa? Đấy! Tại sao lại phải có người hỏi câu hỏi như vậy? Theo mọi người vì sao?

Nếu Trong Suốt nói tình yêu nào cũng đẹp, tại sao lại phải hỏi câu hỏi “Anh ơi thế nào là tình yêu đẹp?”

Minh Hoa: *Vì chưa từng trải qua?*

Trong Suốt: “Chưa từng trải qua”? Từ nãy tới giờ mọi người nói thế suốt mà?

Mọi người: *Lúc đẹp lúc không... Không nhận ra...*

Mỹ Nhân: *Không cảm nhận được cái đẹp đấy...*

Trong Suốt: Không, ai yêu chả thấy đẹp, thấy lằng lằng, sáng tạo, vui vẻ, hạnh phúc.

Mọi người: *Nhưng cái đau khổ nhiều hơn... Không bền vững...*

Minh Ngọc: *Tại vì mọi người thường hay nghĩ đến cái đau khổ...*

Trong Suốt: A, hay hay hay hay! Toàn những câu trả lời hay! Vì có lúc nó đau khổ, đúng chưa? Vì nó không bền vững. Đúng không? Đúng chưa?

Minh Trường: *Vì có nhiều cái nó không đúng ý mình...*

Trong Suốt: Không vừa ý đúng không? Rồi, rất hay! Đấy! Trong vòng 3 năm gần đây, thì chủ yếu là anh nói về những cái đau khổ đấy. Mọi người kể một ví dụ về đau khổ trong tình yêu đi cho anh nghe, cho nó cụ thể hơn đi. Những người phát biểu vừa xong ấy! Minh Ngọc?

Minh Ngọc: *Ví dụ như là em tin tưởng vào người kia rất nhiều, nhưng một ngày người kia phản bội.*

Trong Suốt: Đúng rồi, tin tưởng nhưng bị phản bội đúng không? Được, còn ví dụ khác không? Trường xem nào?

Minh Trường: *Em thì em thấy là bạn gái mình không đủ khéo léo, không đủ đẹp. (Mọi người cười to)*

Trong Suốt: Bạn gái mình không đủ đẹp đúng không? Rồi!

Minh Trường: *Không đủ cái tiêu chuẩn của mình.*

Trong Suốt: Không đủ tiêu chuẩn của mình. Rồi! Rất trung thực, rất trung thực! Tiếp đi a, còn ai nữa không ạ?

Minh Khuê: *Mình có nhiều việc đến deadline ngày mai phải làm quá mà bây giờ không biết phải làm sao?*

Trong Suốt: Ồ, sao liên quan đến tình yêu?

Minh Khuê: *Thì... buổi tối sẽ không được thoải mái cho tình yêu.*

Trong Suốt: Ồ, được rồi, không có thời gian dành cho tình yêu. Tiếp! Tiếp đi! Ví dụ là gì, lúc này là, đầu tiên là không đẹp này, đúng không, phản bội này, không có thời gian dành cho tình yêu này, thêm vài lý do nữa đi! Ở đây những ai đã từng khổ vì tình yêu lúc này nói ấy?

Minh Anh: *Hay làm mình thất vọng.*

Trong Suốt: Người yêu làm cho mình thất vọng đúng không?

Mọi người: *Kỳ vọng quá ạ!*

Minh Anh: *Kỳ vọng nhưng mà người ta lại không như... như mình... Gia đình ngăn cấm...*

Trong Suốt: Gia đình ngăn cấm này. Tiếp, mỗi người nói một câu đi, nhanh nhanh nhanh!

Minh Hoa: *Không thực hiện như lời hứa.*

Trong Suốt: Không nói lời, không làm theo lời hứa này. Tiếp? Chả nhẽ không có ai? Ở đây mọi người phải nói đi chứ? Ai chả có lúc đau khổ đúng không?

Minh Anh: *Vô tâm.*

Trong Suốt: Vô tâm, rồi, tiếp đi, người nào nói rồi thì dừng lại. Ngân?

Minh Ngân: *Hết yêu mình.*

Trong Suốt: Hết yêu mình, được!

Ngọc Thành: *Không vừa ý ạ.*

Trong Suốt: Mình không vừa ý. Hồng Ngọc? Hồng Nhi?

Đại Liên: *Yêu nhau mà không lấy được nhau.*

Bác Nhi: *Không làm những điều mình muốn.*

Trong Suốt: Không làm điều mình muốn, đúng rồi. Hà?

Minh Thành: *Không đồng quan điểm.*

Trong Suốt: Không đồng quan điểm sống. Đúng rồi. Đắc?

Tất Đắc: *Giận mình.*

Trong Suốt: Giận mình, đấy! Rất hợp, rất hợp!

Hải Nam: *Lúc cần thì không có nhưng mà...*

Trong Suốt: Cần thì lại không có. (Mọi người cười to) Chuẩn luôn. Ờ rồi, tiếp tiếp tiếp. Em tên gì ấy nhỉ?

Hải Hà: *Em là Hà ạ.*

Trong Suốt: Hà?

Hải Hà: *Em nghĩ là không cùng quan điểm.*

Trong Suốt: Không cùng quan điểm, rồi. Em cũng tên là Hà à?

Bạn Hà: *Hay mâu thuẫn ạ.*

Trong Suốt: Hay mâu thuẫn, rồi! Em tên gì?

Bạn Phương: *Em tên Phương ạ!*

Trong Suốt: Em nói đi.

Bạn Phương: *Yêu đơn phương ạ.*

Trong Suốt: Ờ, rồi. Ủa, là cái gì đấy? (Cười to) Tiếp đi! Đơn phương, đơn phương. Đơn phương cũng khổ mà. Phương?

Minh Phương: *Không đi tu với mình.*

Trong Suốt: Không đi tu với mình, được, có lý. Minh Thảo?

Minh Thảo: *Rất nhiều thứ ạ!*

Trong Suốt: Nói chung rất nhiều thứ. Em đi, em mới?

Kim Thanh: *Đau khổ vì mình khiến người kia buồn ạ!*

Trong Suốt: Người kia làm mình buồn hay là mình làm người kia buồn?

Bạn đó: *Mình khiến họ buồn.*

Trong Suốt: Mình khiến họ buồn, cũng khổ đúng không? Đúng không? Mẫn Vy nào?

Mẫn Vy: *Không chia sẻ được với nhau. Hoặc là chia sẻ mà lại không hiểu nhau.*

Trong Suốt: Ồ, không chia sẻ được với nhau, được. Thoa nào, Hồng Thoa nào? Anh ấy kém tuổi tôi hả? *(Mọi người cười to)* Đúng thế không?

Hồng Thoa: *Vâng, nói nhiều ạ.*

Trong Suốt: Đấy! Kém tuổi, anh ấy kém tuổi lại nói nhiều. Được, chuẩn đấy! Em đi!

Một bạn: *Bị lừa dối ạ.*

Trong Suốt: Hà?

Bạn đó: *Lừa dối nhau ạ.*

Trong Suốt: Anh ấy lừa dối mình. Rồi, em đằng sau?

Một bạn: *Thì là, không cùng quan điểm ạ.*

Trong Suốt: Không cùng quan điểm. Rồi. Nguyên Thảo?

Nguyên Thảo: *Dạ, Trong Suốt, em khổ vì người đó là không dũng cảm và nói dối.*

Trong Suốt: Ừ, người kia không dũng cảm và nói dối đúng không? Nguyên?

Duy Nguyên: *Em khổ trong tình yêu bởi vì nó tạo ra những sự gò bó.*

Trong Suốt: À, đấy, bị đấy, xong phát là bị gò bó ngay. Kiểm soát. Hồng Nhung?

Hồng Nhung: *Em khổ vì chính những cảm xúc của em.*

Trong Suốt: Cảm xúc của mình.

Hồng Nhung: *Yêu, nhớ, giận, hờn...*

Trong Suốt: Đấy, yêu, khổ vì nhớ. Minh Ngọc rồi đúng không? Phương?

Hà Phương: *Bị hiểu lầm ạ.*

Trong Suốt: Bị hiểu lầm! Rồi. Vinh?

Hồng Vinh: *Không cùng quan điểm tư duy.*

Trong Suốt: Rồi, Trang?

Thu Trang: *Dạ?*

Trong Suốt: Khổ trong tình yêu vì sao?

Thu Trang: *Hết yêu.*

Trong Suốt: Hà?

Thu Trang: *Hết yêu ạ!*

Một bạn: *Mất cảm giác yêu.*

Trong Suốt: Mất cảm giác yêu, được. Hoa nói chưa nhớ?

Minh Hoa: *Em nói rồi ạ.*

Trong Suốt: Em mới đến tên là gì nhỉ? Em ấy, Thùy Dương!

Thùy Dương: *Em thì nghĩ là, không biết trân trọng đối phương ạ.*

Trong Suốt: Không biết trân trọng đối phương. Được! Được, ví dụ hay đấy. Mình không biết hay họ không biết? Mình khổ vì mình không biết trân trọng họ hay họ không biết trân trọng mình?

Một bạn: *Hai người không hiểu được nhau. Không trân trọng được cái tính chất của nhau, không dung hòa được.*

Trong Suốt: Ồ, được, được!

Đại Liên: *Khổ vì có niềm sợ hãi nữa ạ.*

Trong Suốt: Còn nhiều sợ hãi, được. Em mới đến tên gì?

Hải Hà: *Em tên là Hà ạ. Không dành thời gian cho nhau.*

Trong Suốt: Không dành thời gian cho nhau. Được, rồi. Sau lưng em, sau, cạnh cạnh Hoa là ai? Ồ em nói đi vì sao?

Một bạn: *Em cũng nghĩ giống một bạn, là vô tâm.*

Trong Suốt: Vô tâm, rồi! Em?

Một bạn: *Không có tiếng nói chung ạ.*

Trong Suốt: Khô vì không có tiếng nói chung. Rồi, em nói đi. Em tên gì? Em mới đúng không?

Một bạn: *Không ạ!*

Trong Suốt: Không, bạn này này.

Bạn đó: *Mấy lần rồi ạ.*

Trong Suốt: À thế à? Nhưng không có trong nhóm Dự bị đúng không? Em không ở trong nhóm Dự bị đúng không? Em không ở trong nhóm Dự bị đúng không?

Minh Anh: *Em trai hay em gái ạ?*

Trong Suốt: Em trai này này, cạnh Việt ấy?

Mọi người: *Không phải ạ... Máy lần đến...*

Trong Suốt: Lý do gì?

Bạn đó: *Vì sao em đến đây?*

Trong Suốt: Không, lý do vì sao yêu khô.

Bạn đó: *Hai người không tôn trọng nhau.*

Trong Suốt: Không tôn trọng nhau. Giống bạn nào lúc nãy đúng không? Việt?

Việt Ngô: *Bắt mình làm những điều không thích.*

Trong Suốt: Được! (Mọi người cười to) Có vẻ được đồng cảm nhiều đúng không, nhiều người đồng cảm. Tuấn?

Minh Tuấn: *Lần mà em cảm thấy đau khổ nhất là khi nhìn thấy người ấy đang đau khổ vì tình yêu cũ.*

Trong Suốt: Ồ, khô vì người kia đau khổ.

Minh Anh: *Kinh nhờ, tại vì thằng khác nữa, thế mới đau.*

Một bạn: *Khô vì không biết là mình có thật sự là yêu người ta hay không.*

Trong Suốt: Yêu, khô vì không biết mình có yêu người ta thực sự hay không.

Bạn đó: *Vâng, tự vấn mình không biết thực sự có yêu hay không.*

Minh Anh: *Dần vật, nguy hiểm phết đấy.*

Trong Suốt: Hải Nam?

Hải Nam: *Theo em thì sợ mất.*

Trong Suốt: Khổ vì sợ mất đúng không? Mỹ Nhân nói chưa ấy nhờ? Khổ vì sao?

Mỹ Nhân: *Sợ mất!*

Trong Suốt: Sợ mất, đấy! Yêu người đẹp trai quá nguy hiểm lắm. *(Mọi người cười to)* Còn ai chưa nói không nhờ? Ủa sao lại cười, sự thật mà! *(Mọi người tiếp tục cười to)* Còn ai chưa nói không nhờ? Chị Hiền, vì sao, khổ vì sao?

Minh Hiền: *Khi mà mọi thứ không như ý mình muốn.*

Trong Suốt: Rồi, không như ý mình muốn. Như vậy là lý do khổ quá nhiều đúng không? Thảo nào ai cũng bảo là tình yêu không đẹp đúng không? Quá nhiều đau khổ!

Rồi, hỏi câu này rất quan trọng này. Bây giờ bắt đầu từng người một nhé, xem lý do mình có lý không nhé. Đúng không? Từng người một đi, từ Minh Ngọc là người nói đầu tiên đúng không? Lúc này lý do của em nói là gì?

Minh Ngọc: *Em tin tưởng người đó quá nhiều và bị phản bội ạ.*

Trong Suốt: Ồ, bị phản bội. Như vậy là, đấy là em khổ vì sự phản bội đấy chứ, có phải khổ vì tình yêu đâu, đúng chưa? Đúng không? Có đồng ý không?

Minh Ngọc: *Em nghĩ là...*

Trong Suốt: Em khổ vì sự phản bội đúng không, tình yêu làm cho em sung sướng lâng lâng cơ mà? *(Mọi người cười to)* Đúng chưa? Đúng là Minh Ngọc sai chưa? Loại! Đấy! Lớn tướng này rồi mà còn... nhầm lẫn! *(Mọi người cười to)* Đúng không, tình yêu lâng lâng dễ chịu cơ mà? Khổ là vì phản bội. Rồi, đến lượt Trương!

Minh Trương: *Em thì là do không đủ để cho mình hấp dẫn...*

Trong Suốt: Đâu, vừa nói là không đạt tiêu chuẩn mà, không đủ duyên mà...

Minh Trương: *Không đủ đẹp, kiểu riêng... không đủ tiêu chuẩn.*

Trong Suốt: Như vậy, em khổ là do không đủ cái duyên thắm.

Một bạn: *Không đủ đẹp.*

Trong Suốt: Ủ, chứ có phải là do yêu đâu?

Mọi người: *Thế như vậy là không yêu rồi... Không yêu, đúng rồi.*

Minh Trường: *Không đủ... không đủ... cái, kiểu cái nét, kiểu cái nét của con gái...*

Trong Suốt: Ồ thì không đủ nét con gái. (Mọi người cười to) Con gái như con trai, đúng không?

Minh Trường: *Không đủ để hấp dẫn, cho mình hấp dẫn.*

Mọi người: *Thế thì là chưa yêu chứ còn gì.*

Trong Suốt: Rồi, như vậy cũng là do người ta không đủ hấp dẫn, chứ không phải do yêu rồi. Đúng không? Rồi, bạn bên cạnh, lý do là gì?

Một bạn: *Không cùng quan điểm ạ.*

Trong Suốt: Như vậy là khổ là vì không cùng quan điểm hay là vì yêu? Đau khổ vì không cùng quan điểm đấy chứ, sao lại vì yêu nhỉ? Yêu lòng lằng lằng, sung sướng, sáng tạo, thoải mái, dũng mãnh cơ mà? Lại sai nữa rồi. Lớn này mà còn sai! Mẫn Vy?

Mẫn Vy: *Không chia sẻ được ạ.*

Trong Suốt: Đây là do không chia sẻ được đấy chứ, có phải do yêu đâu? Đúng không? Đúng chưa? Lúc này ai nói không tôn trọng ấy nhờ? Thì cũng là do không tôn trọng chứ có phải do yêu đâu? Bích nói là gì ấy nhờ?

Ngọc Bích: *Theo em thì là em nói mà anh ấy nhiều lúc không giống như ý em là em cũng thấy đau khổ ạ.*

Trong Suốt: Ồ, đây là không giống như ý, khổ vì không giống như ý, chứ chẳng phải do yêu.

Ngọc Bích: *Em biết rồi ạ!*

Trong Suốt: Thôi bây giờ lớn tuổi hơn một tí, chị già đời hơn rồi, chị năm mấy rồi, lúc này chị nói khổ vì sao?

Hồng Thảo: *Lúc này mình nói câu là ngăn cản trong tình yêu chẳng hạn.*

Trong Suốt: Đây, thì đây có phải là do tình yêu đâu, là do ngăn cản đấy chứ. Năm mấy tuổi rồi mà như đứa bé hai mấy tuổi. Năm mấy tuổi mà chỉ bằng đứa hai mấy. Mà không bằng, cũng đều sai hết. Lúc này Hồng Nhị nói gì ấy nhờ? Sáu mấy rồi có đúng hơn không? Khổ vì sao?

Bác Nhị: *Khổ vì người ta không làm theo ý mình.*

Trong Suốt: Đây, thế chẳng phải là do yêu, là do người ta không làm theo ý mình cơ mà. Đúng chưa? Như vậy khổ không phải là do yêu nốt, mà do người ta không làm theo ý mình. Ở đây có ai thông thái hơn những người vừa xong không? Hay là ở đây toàn là những người thông minh, sáng dạ cả đúng không? Sáu mấy cũng sai, hai mấy, ai trẻ nhất ở đây nhờ?

Một bạn: *Em!*

Trong Suốt: Rồi, ai già nhất, Hồng Nhị rồi đúng không? Còn ai, từ lúc này có ai có ý kiến khác không? Tuấn khổ là do thấy người kia khổ đúng không?

Minh Tuấn: *Khổ vì người yêu cũ.*

Trong Suốt: Ồ, đây có phải do yêu đâu. Đúng chưa? Em nói gì ấy nhờ, em mới nói gì ấy nhờ? Không tôn trọng à?

Một bạn: *Không trân trọng.*

Trong Suốt: À, không trân trọng, đây, đây là do không trân trọng chứ không phải do yêu.

Bạn đó: *Không, nhưng mà em nghĩ là khi yêu thì phụ thuộc rất nhiều yếu tố. Cả dung hòa, cả trân trọng mình mới có một tình yêu đẹp, mà bây giờ không dung hòa được như vậy thì làm sao mà có được một tình yêu...*

Trong Suốt: Ồ nhưng rõ ràng là em khổ vì là không trân trọng, chứ không phải là do yêu, yêu là mình lằng lằng dễ chịu thoải mái. Không trân trọng mới làm em khổ, đúng chưa? Xem nào, xem mặt ai thông minh nữa nào. Minh cũng quen nhiều người thông minh mà. Thành xem nào, Thành trông mặt thông minh.

Minh Thành: *Dạ, không ạ.*

Trong Suốt: Lúc này em nói gì ấy nhờ?

Minh Thành: *Em nói là không đồng quan điểm, không hiểu nhau ạ.*

Trong Suốt: Đây, đây là do không cùng quan điểm, chả phải do yêu. Đắc rất thông minh. Thường đầu to rất thông minh. Em trả lời gì ấy nhờ? *(Mọi người cười)*

Tất Đắc: *Do bị người kia giận.*

Trong Suốt: Do bị giận. Đây là do bị giận chứ có phải do yêu đâu? Nào, vợ của người thông minh nào, Khuê nào? Lúc này em nói gì ấy nhờ?

Minh Khuê: *Không có thời gian ạ.*

Trong Suốt: Thế là không có thời gian, không phải do yêu.

Minh Khuê: *Không có thời gian cho nhiều người nhưng mà chỉ không có thời gian cho người mình yêu thì mới...*

Trong Suốt: Thì tóm lại đây là, đây không phải là do yêu đúng không, là do mình không có thời gian cho người mình yêu. Còn yêu thì có làm mình khổ đâu, mình yêu mình sung sướng, lằng lằng mà? Rồi lúc này xem mặt ai thông minh nữa nào? Ngân du học ở nước ngoài về, lúc này trả lời gì ấy nhờ?

Minh Ngân: *Vì hết yêu.*

Trong Suốt: Hết yêu, thì là do hết yêu chứ có phải do yêu đâu? Xem những người thông minh nào. Ở đây có ai thạc sỹ không nhớ? Hồng Ngọc thạc sỹ đúng không? Đây, rồi, sao thạc sỹ thế nào? Thạc sỹ lúc này không thấy trả lời hay sao ấy nhờ?

Hồng Ngọc: *Lúc này em không trả lời.*

Trong Suốt: À thế thôi, không trả lời cho qua. Ở đây có ai tiến sỹ không? Chắc không đúng không? Ngân tiến sỹ không nhỉ? Không à? Ở đây có ai giám đốc công ty không? Giám đốc công ty chắc thông minh đấy, đúng không? Giám đốc công ty mà lại. Tuấn đúng không? Sai rồi đúng không? Gì ấy nhờ, thấy người kia khổ đúng không?

Minh Tuấn: *Tức là khi nhìn thấy người ấy đang đau khổ vì người yêu cũ.*

Trong Suốt: Đây, như vậy cũng chả do yêu, mình vẫn yêu mà, yêu không làm mình khổ. Ở đây Nguyễn cũng làm giám đốc công ty đúng không? Thì sao?

Duy Nguyên: *Em sai rồi ạ.*

Trong Suốt: Em chọn là gì ấy nhờ? Gò bó à? Đây là do gò bó, không phải do yêu. Còn giám đốc nào nữa không? Còn ai giám đốc? Đắc là giám đốc đúng không? Xong rồi, qua rồi. Chị Huế, rồi, giám đốc công ty.

Minh Huế: *Nhiều lý do lắm.*

Trong Suốt: Nhưng mà chị chưa trả lời à?

Minh Huế: *Mình lúc này chưa trả lời.*

Trong Suốt: Ờ thế thôi cho qua, cho qua. Đây để xem những người thông minh nhất ở đây là ai nữa. Già rồi này, trẻ rồi này, giám đốc rồi này, thạc sỹ rồi này, học nước ngoài rồi này. *(Cười to)* Còn ai nữa không? Còn ai, còn ai thuộc loại thông minh ở đây nữa không?

Một bạn: *Không cùng quan điểm tư duy.*

Trong Suốt: Không cùng quan điểm tư duy, thế đâu phải do yêu đâu. Toàn trả lời những điều rất vô lý đúng không? Chả liên quan gì cả. Thế mà cũng nói được. Tình yêu đẹp như thế. Tình yêu đẹp như thế mà lại bảo là vì tình yêu mà khổ. Đúng chưa? Toàn là vì những lý do khác mà khổ. Thế tại sao lúc này Trong Suốt nói là... Mỹ Nhân nói gì ấy nhờ, vợ của Trong Suốt xem có khá hơn không nào? Vợ của Trong Suốt cơ mà! *(Mọi người cười to)* Là gì ấy nhờ?

Mọi người: *Là sợ mất ạ.*

Trong Suốt: Đây, đây là do sợ mất chứ có phải do yêu đâu, đúng không? Đúng chưa? Đến vợ của Trong Suốt còn trả lời sai, hy vọng gì đúng không? Hy vọng mỗi con Trong Suốt sau này nữa thôi. *(Mọi người cười to)* Học trò của Trong Suốt bao nhiêu năm cũng trả lời sai. Ở đây bao nhiêu học trò của Trong Suốt mấy năm rồi, một, hai năm rồi, đúng chưa? Vợ của Trong Suốt cũng trả lời sai. Trong Suốt thật là mất danh dự. *(Mọi người cười to)* Nói gì đến người ngoài đúng không? Người ngoài thì sai tất nhiên rồi. Đương nhiên là sai!

Mọi người thấy chưa? Như vậy cuối cùng mọi người toàn tưởng là khổ vì yêu đúng không? Nhưng có phải đâu. Kể ra lý do toàn sai hết. Giờ bắt đầu đồng ý là tình yêu đẹp chưa? Đẹp chưa? Và không thể khổ chưa? Không thể làm khổ mình được chưa? Nếu mình khổ là vì cái gì đấy khác. Đồng ý chưa? Còn khi yêu ai cũng thế. Lãng lãng này, sáng tạo này, mạnh mẽ này, vui tươi này, đúng chưa? Đúng chưa?

Sự thật đơn giản chưa? Tại sao thạc sỹ không nghĩ ra? Thạc sỹ, học nước ngoài, rồi đủ các loại người không nghĩ ra? Vì sao? Vì sao cứ nói là khổ vì yêu? Hôm nay là ngày 14 tháng 2 đúng không? Phát hiện ra rằng tất cả những người ngồi đây đều nhằm lẫn về tình yêu, đều buộc tội, kết án nhằm tình yêu. Kể cả sáu mấy tuổi cũng nhằm. Mười bốn tháng hai nghĩa là gì, nghĩa là sáu mấy tuổi là phải mấy chục năm 14 tháng 2 rồi, đúng chưa? Và với cái loại nhằm như thế liệu mình có thể hạnh phúc, mình có thể yêu một tình yêu đẹp thực sự được không? Nếu mình nhằm như thế, liệu mình có thể có một tình yêu đẹp được không?

Một bạn: *Được! Tình yêu nào cũng đẹp mà?*

Trong Suốt: Đúng rồi. Nó luôn luôn đẹp, nhưng mà mình lại không có được cái đẹp ấy, thế mới khổ chứ. Đau nằm ở đây đúng không? Đau là nó luôn luôn đẹp, mình không có được cái đẹp, mình yêu mình không thấy được cái đẹp. Đúng chưa? Đấy. Thì bây giờ Trong Suốt đã hiểu tại sao mọi người đến đây ngồi hôm nay. (*Mọi người cười to*) Bây giờ mới hiểu. Mình nghĩ là sao 14 tháng 2, ngày đẹp thế này không ai đi chơi cả, đến đây ngồi?

Bây giờ thì mình đã hiểu. Từ người già đến trẻ con đúng không? Đều kết án nhằm về tình yêu, hiểu nhằm về tình yêu. Thế làm sao mà yêu đẹp được, tình yêu đẹp được?

Nên câu hỏi của Vinh có khi lại hay, nhờ? Thế nào là... “Nước ướm”? Đúng không? Chịu, không biết trả lời thế nào luôn. Khi Trong Suốt nghe câu đấy Trong Suốt thấy rất ngỡ ngàng luôn mà. Thưa Trong Suốt thế nào là nước ướm? Không biết trả lời câu ấy như thế nào cả. Đến lúc mà Vinh hỏi Trong Suốt xong cũng thế thôi. Mọi người thấy Trong Suốt ngỡ ngàng một lúc không? Thế nào là tình yêu đẹp? Ngỡ ngàng luôn! Đấy là sự thật đấy!

Sự thật là gì? Sự thật là nếu mình chưa đủ, gọi là, khi mình đang bị đánh lừa ấy, hay là mình đang bị thiếu hiểu biết ấy, nhiều cách nói, thiếu hiểu biết này, hay đang bị đánh lừa, mà tự mình đánh lừa thôi, thì mình không thể có tình yêu đẹp được, mặc dù nó luôn đẹp. Như là Ngân nói ấy, luôn luôn đẹp luôn, nhưng mình không thể cảm nhận được cái đẹp ấy của tình yêu luôn. Đúng chưa? Mình gọi là vừa đẹp vừa khổ. Mà cái loại vừa đẹp vừa khổ nghĩa là cơ bản là không thể đẹp rồi. Có đẹp và khổ là không đẹp. Đấy, mọi người đồng ý là tình yêu đẹp chưa? Vậy thì cái gì làm cho mình thấy nó không đẹp? Đấy! Câu này thì chấp nhận được đúng không?

Lúc này đặt câu hỏi là: “Tại sao tình yêu làm tôi khổ?” Mọi người trả lời sai hết rồi. Đúng không? Nhưng bây giờ thì, cái gì làm cho mình thấy tình yêu không đẹp? Thì câu trả lời mọi người đúng hết. Đúng chưa?

Đấy, vì không được tôn trọng, nên tôi thấy nó không đẹp nữa. Đúng không, vì chia ly nên tôi thấy nó không đẹp nữa. Vì bất đồng quan điểm nên không đẹp nữa. Vì bị kiểm soát, trước đây, trước khi chưa lấy vợ thì không sao, lấy xong bị kiểm soát nên không đẹp nữa. Đúng chưa? Vì bị phản bội, nên trước khi bị phản bội thấy nó đẹp, sau khi bị phản bội thì hết đẹp,

đúng chưa? Vì mất hết thời gian vào việc khác rồi, trước kia, ngày xưa đủ thời gian cho tình yêu thấy đẹp, mất thời gian thấy không đẹp nữa. Đúng chưa? Đúng sạch chưa? Mọi người bắt đầu thấy đúng hết chưa? Chỉ đổi câu hỏi cái là mọi người đúng hết. Đúng chưa?

Một bạn: *Hiểu sai.*

Trong Suốt: Hà?

Bạn đó: *Mọi người bị hiểu sai.*

Trong Suốt: Không, không phải bị hiểu sai. Mọi người hiểu nhầm về tình yêu thực sự luôn ấy, chứ không phải hiểu sai, không hiểu sai câu hỏi đâu. Đúng không?

Đấy! Như vậy thì cái mà làm cho nó đau khổ không phải là tình yêu luôn. Đau khổ là những cái kia còn lại. Như vậy nếu chúng ta không có những cái còn lại kia thì tình yêu có đẹp không?

Một bạn: *Quá đẹp!*

Trong Suốt: Quá đẹp ngay đúng không? Đúng chưa? Nhưng liệu chúng ta có tránh được những cái đồng, cái đồng, những cái kia không? Ở đây có ai đảm bảo là tất cả tình yêu của tôi sẽ không bao giờ vướng phải những điều các bạn vừa nói. Tôi sẽ có một loại tình yêu lý tưởng giống trong sách, trong tiểu thuyết. Đấy! Và sẽ không bao giờ dính mắc vào những điều các bạn vừa nói. Có ai đảm bảo không?

Không đúng không? Mọi người có đảm bảo là người kia sẽ không bao giờ phản bội mình không? Giờ tay giờ tay! Tôi đảm bảo rằng những người tôi yêu ấy, sẽ không bao giờ phản bội tôi cả. Giờ tay đi! Hoặc là những người tôi sẽ yêu, những ai chưa có người yêu thì thế, nói thế. Còn những người mà người yêu đã mất rồi không tính. Thế, tôi đảm bảo những người tôi yêu sẽ không bao giờ phản bội tôi. Có ai không? Hoặc người tôi đang yêu sẽ không bao giờ phản bội tôi hết.

Mọi người suy nghĩ đi, cho mỗi người 5 giây. Cái người mình đang yêu, mình rất tôn trọng đúng không? Rất tin tưởng người ta. Đấy. Mình đang rất tin tưởng tôn trọng người ta. Hà đi, em đảm bảo là, người em đang yêu sẽ không bao giờ phản bội em không? Không à? Anh ấy ngồi đây mà? Cũng không? Ừ, rồi! Đắc? Em đảm bảo người em đang yêu, đây, cô ấy ngồi đây, sẽ không bao giờ phản bội em không?

Tất Đắc: *Không đảm bảo!*

Trong Suốt: Không đảm bảo đúng không? Khuê nghe thế có buồn không? Anh ấy chẳng tin tưởng gì mình cả. Vợ chồng bao nhiêu năm rồi mà lại không tin tưởng gì nhau, em có buồn không?

Minh Khuê: *Không ạ!*

Trong Suốt: Hơi buồn tí chứ? Không à? Sao lại không buồn?

Minh Khuê: *Vì em cũng không biết được.*

Trong Suốt: Hà? *(Mọi người cười to)* Được được được, được được được. Câu trả lời rất trí tuệ đấy. Mình cũng chả biết được. Được, rất tốt! Như vậy là tất cả những điều đấy đều có thể xảy ra hết. Đúng chưa? Nếu mà nói như vậy thì hóa ra tình yêu quá buồn thảm à? Đúng không? Điều xấu bao giờ cũng có thể xảy ra và như vậy kết thúc một tình yêu đẹp. Buồn không? Nghe có thấy bi quan, buồn không? Một điều xấu bất kỳ luôn có thể xảy ra và sẽ kết thúc một tình yêu đẹp. Dù đẹp thế nào đi nữa.

Đúng không? Thế như vậy, để biết thế nào là một tình yêu đẹp để làm gì? Vì sớm muộn gì cũng có một cái xảy ra và làm nó hết đẹp. Thế Valentine để làm gì? Valentine để làm gì bây giờ? Kiểu gì nó cũng hết đẹp mà?

Một bạn: *Sau tối nay em sẽ tính.*

Trong Suốt: Hà?

Minh Phương: *Thưa Trong Suốt đó là khi mà mình không đặt hoàn toàn tâm trí vào cái tình yêu ấy nữa thì mình sẽ đón nhận nó một cách rất là bình thường, thì em nghĩ có thể chấp nhận rằng cái xấu nhất là sẽ tan vỡ, và mình chấp nhận được nó, thì tất cả những cái khác đều tốt. Cho nên mình sẽ đón Valentine theo kiểu là cái Valentine đấy có thể chia tay, và mình chấp nhận luôn.*

Trong Suốt: Được! Tôi đón Valentine theo kiểu mới, đúng không? Trước khi đi, trước khi đi gặp nhau đúng không, tôi mua một gói sô cô la và một bó hoa hồng, và trong lòng suy nghĩ rằng tối nay chúng ta sẽ chia tay, có thể đúng không?

Đấy, đón Valentine kiểu mới đấy, đúng không? Đấy, tới gặp anh ấy và run run chờ đợi xem anh ấy nói gì. Nếu anh ấy nói là chúng ta đi chơi nhé thì không sao, nếu anh ấy nói là chia tay nhé thì tôi sẽ chấp nhận ngay.

Đấy, đấy là một cách, một cách rất tốt. Đấy, không phải nói đùa, nói thật đấy! Đấy là một kiểu đón Valentine mới, đúng không, để sẵn trong túi hai cái bó hoa. Một bó hoa màu trắng, một bó hoa màu đen, đúng không? Nếu anh ấy nói, anh chia tay em, thì đưa bó hoa màu đen ra. Đấy, nhà người hãy nhận những gì xứng đáng với nhà người. Đấy! Còn anh yêu em thì lấy hoa trắng ra. Đấy, đúng không?

Được! Đấy là một cách hành xử còn tốt hơn kiểu bình thường là nghĩ là lúc nào nó cũng sẽ đẹp tiếp mãi. Yêu mà thông minh hơn, thông minh hơn, hôm nay sẽ giảng cách thông minh hơn, nhưng mà cách đấy cũng hay. Cách đấy có thể phổ biến sau. Phương có thể thử vài lần rồi phổ biến sau. Đấy!

Hôm nay mình sẽ nói về cách thông minh hơn. Cái thông minh hơn sẽ phải nghĩ nhiều hơn, nên là lại câu hỏi tiếp.

Theo mọi người thì tình yêu phát sinh - mọi người nói bằng kinh nghiệm cá nhân mình nhé - phát sinh từ khi nào? Ví dụ từ khi anh ấy nắm tay mình, đấy là một loại ví dụ.

Thứ hai là từ khi anh ấy SMS cho mình. Đúng không? Nhiều khi là anh ấy nhắn một câu là: "Hôm nay trông em mặc cái áo màu hồng rất dễ thương", thế thôi, thế là tình yêu bắt đầu

nhẹn nhóm trong lòng. Đấy, ở đây mọi người phải nói bằng kinh nghiệm của mình chứ không nói bằng lý luận.

Một bạn: *Thực tế ạ?*

Trong Suốt: Thực tế đấy. Còn những ai chưa yêu bao giờ thì thôi. Như là Vinh thì thôi. (Mọi người cười to) Rồi, tình yêu phát sinh bắt đầu từ khi nào? Rồi, bây giờ hỏi từ già đến trẻ hay từ trẻ đến già?

Bác Nhị: *Từ trẻ.*

Trong Suốt: Rồi, Hồng Nhị trả lời trước. Hồng Nhị trả lời đi. Trẻ nhất trả lời đi. Bắt đầu từ khi nào? Bằng kinh nghiệm cá nhân nhé chứ không phải bằng lý luận. Không đọc tiểu thuyết đúng không?

Bác Nhị: *Nhận được một bức thư.*

Trong Suốt: Rồi, một, trả lời tốt. Hải Nam yêu cô nào chưa?

Hải Nam: *Em yêu rồi ạ.*

Trong Suốt: Ồ, phát sinh như thế nào?

Hải Nam: *Từ khi em nhìn thấy cô ấy ở bãi gửi xe. (Mọi người cười to)*

Trong Suốt: Bãi gửi xe, nhìn thấy nhau ở bãi gửi xe.

Một bạn: *Em là nhìn thấy ạ! Cái nhìn đầu tiên.*

Trong Suốt: Ồ, ở đâu?

Bạn đó: *Trong siêu thị.*

Trong Suốt: Rồi, tình yêu phát sinh từ siêu thị. Tuấn?

Minh Tuấn: *Thấy cô ấy cười.*

Trong Suốt: Hà? Thấy nụ cười của cô ấy. Rồi, được! Việt Ngô?

Việt Ngô: *Khi mình thấy cần có một người nữa.*

Trong Suốt: Hà?

Việt Ngô: *Khi mình thấy cần có một người khác bên cạnh.*

Trong Suốt: Tự nhiên mình thấy phát là yêu luôn? Đang ngồi không: “Ôi, giờ mình cần một người!” Thế tình yêu nảy sinh thế nào? Phải có lý do khác chứ?

Việt Ngô: *... và đi tìm.*

Trong Suốt: Tình yêu phát sinh từ khi nào cơ mà?

Việt Ngộ: *Khi gặp lại người đó.*

Trong Suốt: Há?

Việt Ngộ: *Khi gặp lại người đó.*

Trong Suốt: Gặp lại người đó. Gặp lại người đó?

Việt Ngộ: *Nghĩa là có thể những lần trước gặp không thấy gì.*

Trong Suốt: À, hiểu rồi. Nghĩa là gặp cái người mình vẫn hay gặp nhưng mà lần trước mình gặp thấy không cần, bây giờ gặp thấy cần, thế là tình yêu nảy sinh. Được, có lý! Em?

Một bạn: *Em nhìn thấy.*

Trong Suốt: Nhìn thấy. Ở đâu?

Một bạn: *Nhìn thấy ở...*

Trong Suốt: Há? Trên gì?

Bạn đó: *Trên lớp ạ!*

Trong Suốt: Trên lớp học, rồi, được. Em?

Minh Anh: *Em thì thông qua tức là nói chuyện với nhau cảm thấy đồng cảm.*

Trong Suốt: À, cảm thấy đồng cảm. Rồi! Con gái nghe mà, buổi trước nói nhiều rồi đúng không, con gái yêu bằng tai mà. Nói chuyện thấy đồng cảm, còn con trai toàn nhìn, thấy chưa, ví dụ buổi trước chưa? Quá chuẩn luôn! Anh thì siêu thị, anh thì bãi xe, anh thì giảng đường, đúng không? Con gái thì đồng cảm, đồng cảm. *(Mọi người cười)* Bạn nữ đi, bạn nữ sau, trước mặt đi. Đây, chưa yêu bao giờ à? Rồi, em? Yêu bao giờ chưa?

Một bạn: *Em thì... của em là tự nhiên một ngày đẹp trời nhìn thấy hay hay.*

Trong Suốt: Cũng nhìn thấy à, à được, được. Bạn này, em?

Một bạn: *Em thì...*

Trong Suốt: Chưa yêu bao giờ à? Rồi! Trang?

Thu Trang: *Phát sinh khi mà mình bị đau khổ vì tình yêu khác thì người ta an ủi.*

Trong Suốt: Ồ, được an ủi đúng không? Được. Được an ủi. Vinh? Vinh thôi nhé. Chưa bao giờ. Phương? Hà Phương?

Hà Phương: *Là khi mình thấy một hành động nào đó mình thấy cảm động.*

Trong Suốt: Khi thấy cảm động vì một hành động. Rồi! Minh Ngọc?

Minh Ngọc: *Khi em thấy lâng lâng.*

Trong Suốt: Lâng lâng? Tự nhiên ngồi nhà lâng lâng à?

Minh Ngọc: *Có thể là trong cuộc sống này rất là nhiều người nhưng một người mình chỉ cần chạm tay hay là nhìn thấy thế nào đấy thì mình thấy lâng lâng.*

Trong Suốt: Chạm tay thấy lâng lâng đúng không? Con gái yêu “bằng tay” đấy! (Mọi người cười to) Viết sai chính tả tí hóa ra lại đúng đúng không? Con gái yêu bằng tay, chạm tay phát là yêu đúng không? Anh nào bên cạnh mà khôn tí nữa ra nắm cái là, có khả năng thành công cao đấy vì biết là cô này yêu bằng tay mà.

Một trong những chiến thuật để chinh phục một cô gái là biết cô ấy yêu bằng cái gì. Đây! Yêu bằng tay một cái là thôi rồi, dễ quá, đúng không? Hồng Nhung yêu bằng gì? À không phải, nhầm, tình yêu xuất hiện khi nào? (Mọi người cười to) Lộ đúng không? Không thì lộ hết mất.

Hồng Nhung: *Khi mà em thấy cảm động ạ, quan tâm đến gia đình em.*

Trong Suốt: Ồ, người ta quan tâm đến gia đình mình mình thấy cảm động đúng không? Nguyễn Thảo yêu khi nào?

Nguyễn Thảo: *Dạ khi em cảm nhận được là người ta muốn nắm tay em.*

Trong Suốt: Cảm nhận là người ta muốn nắm tay. Chưa cần nắm tay đúng không? “Tiền nắm tay”, đây! Rồi! Gì nhờ, Dịu?

Bạn Dịu: *Khi thấy người ta quan tâm đến mình.*

Trong Suốt: Khi được quan tâm đúng không? Rồi, em đằng sau?

Một bạn: *Khi được quan tâm ạ.*

Trong Suốt: Khi được quan tâm, rồi. Nguyễn?

Duy Nguyễn: *Em thấy ạ! Không phải nhìn thấy mà nhìn thấy cái sự biểu hiện tình yêu khi mà kiểu như là thấy cái tình yêu, ví dụ như là thấy người ta bày tỏ tình yêu với chó mèo chẳng hạn, ví dụ thế.*

Trong Suốt: À, liên quan chó mèo đúng không? Yêu khi thấy người ta yêu chó: “Giá mình là con chó”, đúng không? (Mọi người cười to) Thỏa lòng mong ước chưa?

Mọi người: *Cuối cùng chưa được bằng chó.*

Trong Suốt: Cuối cùng chưa được bằng chớ đúng không? Chớ vẫn là số 1, chớ là số 2. Rồi, Thoa?

Hồng Thoa: *Thấy là đúng tiêu chuẩn của mình ạ.*

Trong Suốt: Rồi, thấy gặp một người đúng tiêu chuẩn đúng không? Cao 1m80, nặng 100kg. Rồi, Mẫn Vy?

Mẫn Vy: *Khi mà người đấy khác, khác biệt với tất cả những người còn lại.*

Trong Suốt: Cảm nhận thấy khác người còn lại đúng không? Đúng rồi.

Mẫn Vy: *Khác biệt với những người... tức là do mình cảm nhận thôi.*

Trong Suốt: Cảm nhận. Mặc dù ai cũng khác biệt nhưng mà đôi khi mình sẽ cảm nhận mọi người giống nhau, đúng không? Nhưng tự nhiên một anh rất khác biệt, đúng không. Đấy, nhiều khi chỉ thế thôi. Nhiều tài lẻ đấy, ví dụ thế. Một người rất nhiều tài lẻ. Chị Hiền?

Minh Hiền: *Mình thì... chỉ là thích, kiểu là không biết xác định là yêu từ khi nào.*

Trong Suốt: Bắt đầu, bắt đầu đấy.

Minh Hiền: *Bắt đầu thì là thấy ông đấy buồn cười quá.*

Trong Suốt: Được, đấy, giống của Mẫn Vy, anh ấy khác biệt. Buồn cười cũng là một loại khác biệt đúng không? Buồn cười quá cũng được, rồi. Huế?

Minh Huế: *Dạ em yêu bắt đầu thấy..., vì thấy họ rất là ân cần.*

Trong Suốt: Rất ân cần. Đấy, con gái toàn là cảm động, cảm động, cảm động, ân cần, ân cần, quan tâm đến gia đình, quan tâm đến gia đình, đấy, thấy không, mọi người thấy con gái yêu bằng gì chưa? Đấy, qua buổi hôm nay là nhiều người lên trình lắm. Không phải chỉ có con trai lên trình đâu mà con gái cũng lên trình. Đấy! Em? Yêu bằng gì? Tình yêu bắt đầu bằng cái gì?

Kim Thanh: *Em cũng không biết cụ thể cái gì.*

Trong Suốt: Đã yêu bao giờ chưa?

Kim Thanh: *Rồi ạ!*

Trong Suốt: Ờ thế tình yêu của em bắt đầu bằng cái gì? Cứ chuyện của mình mà kể thôi.

Kim Thanh: *Bạn ấy đến làm quen thôi ạ.*

Trong Suốt: Ai làm quen em cũng yêu luôn?

Kim Thanh: *Nói chung là... Không, hồi đầu làm quen thì không thích, nhưng mà sau rồi, một thời gian không biết cụ thể là vì cái gì, tức là do cái quá trình...*

Trong Suốt: Tự nhiên?

Kim Thanh: ... Do nhiều thứ.

Trong Suốt: Không biết vì sao mình yêu.

Kim Thanh: Có thể là không có cái gì nhất định mà do rất là nhiều thứ. Có thể là do nói chuyện...

Mọi người: Cái thời điểm bắt đầu ấy.

Trong Suốt: Thôi, cho em về xác định tiếp. Về trong cái đồng ý phải chọn ra một thứ gì đấy. Vài thứ gì đấy, rõ ràng hơn. Minh Thảo?

Minh Thảo: Em yêu vì thấy tin tưởng.

Trong Suốt: Yêu vì cảm thấy tin tưởng đúng không? Khuê?

Minh Khuê: Hồi đấy Internet ở ngoài hàng ấy ạ, đang ngồi thì thấy có người xoa đầu mình.

Trong Suốt: Thế à? Được!

Minh Anh: Xoa nhầm! (Mọi người cười to)

Trong Suốt: Có khi là nhầm đúng không? Trông giống con trai quá tưởng thằng bạn đúng không, ai dè, nhầm. Được! Ở đây có người yêu bằng tay, có người yêu bằng đầu. Đấy, rồi, cũng được, cũng hay đấy. Phương?

Minh Phương: Em có một trận đấu, và em chưa thua ai bao giờ cả, nhưng lại thua cái bạn đấy.

Trong Suốt: Trận đấu game hay là gì?

Minh Phương: Không, tức là đấu tranh về quan điểm.

Trong Suốt: À, rồi, tranh cãi đúng không, tranh cãi xong bị thua.

Minh Phương: Lần đầu tiên bị thua ạ!

Trong Suốt: Được, tình yêu bắt đầu từ khi tranh cãi bị thua. Rồi, Hồng Thảo, tình yêu bắt đầu từ khi nào ?

Hồng Thảo: Mình yêu chàng của mình là mình thấy chàng của mình vừa hiền lành lại còn đẹp trai nữa.

Trong Suốt: Vì gặp người hiền lành lại đẹp trai đúng không? Chị là thế hệ 5x có khác, khác hẳn, quá chuẩn mực luôn. Rồi! Bích?

Ngọc Bích: Dạ! Em thì em thấy anh ấy nói chuyện với em hợp và làm cho em vui.

Trong Suốt: Rồi, gặp một người làm cho mình vui. Đấy, con gái rất dễ cái kiểu đấy đúng không? Đấy, gặp người làm cho mình vui, được. Bạn mới, tình yêu của em bắt đầu từ khi nào? Chưa biết yêu bao giờ à? Thôi, để sau. Em?

Một bạn: *Em chưa.*

Trong Suốt: Chưa bao giờ? Được, hôm nay có một số người bị làm cho đen tối rồi đấy. Chưa bao giờ mà hôm nay bị hiểu quá nhiều điều về tình yêu rồi. Rồi, Minh Anh, tình yêu của em bắt đầu từ khi nào?

Minh Anh: *Tình yêu đầu tiên là thấy anh ấy đẹp trai.*

Trong Suốt: Đẹp trai. Thế là yêu bằng mắt rồi. Yêu bằng mắt. Đấy không phải chỉ có con trai yêu bằng mắt đúng không? Rồi. Hà?

Hải Hà: *Là khi mà bắt được tín hiệu được họ đáp trả khi mà mình đang cưa ạ.*

Trong Suốt: Không, nhưng mà trước, phải trước đấy chứ. Phải có lý do mình cưa chứ? À lúc đấy mới yêu à? Nghĩa là cưa khoảng 5 – 7 cô đúng không? (*Mọi người cười to*) Cưa đại mà, ban đầu cưa đại. Bạn này rất trung thực đấy. Nhiều người chỉ cưa đại thôi. Đấy nên là phụ nữ đấy phải cảnh giác.

Đấy, có rất nhiều anh chỉ cưa đại thôi. Nhưng mà mình trả lời thì anh ấy yêu mình. Đấy, trong 3 – 4 cô trả lời thì anh ấy chọn một trong 3 cô. Và đôi khi có anh sẽ chọn cả 3 cô một lúc. Đấy, mọi người hiểu chưa, bắt đầu hiểu nhau hơn chưa?

Một bạn: *Em xin phép Thầy với cả mọi người em đi về trước được không ạ?*

Trong Suốt: Ồ, nên về đi. Khuyến em nên về đi, trong sáng quá nên về, em nữa.

Một bạn: *Dạ em, em đi với bạn này.*

Trong Suốt: Ồ không cứ về đi, mình trong sáng.

Bạn đó: *Em chưa muốn về ạ.*

Trong Suốt: Chưa muốn về à? Em thích ngồi, ra ngoài quán nước cafe rất nhiều, xung quanh đây này.

Bạn đó: *Thôi ngồi đây để mở mang đầu óc.*

Trong Suốt: À, rồi rồi, được. Thôi thì có vấn đề thì “ráng chịu” (*Mọi người cười*). Hoàng, tình yêu em bắt đầu từ khi nào?

Minh Hoàng: *Có một lần cô ấy khóc, thế xong, tức là em học với cô ấy hơn một năm rồi, xong một lần cô ấy khóc em để ý thấy cô ấy rất là đáng yêu.*

Trong Suốt: Thấy một cô gái đang khóc đúng không? Rồi! Thành?

Minh Thành: *Em yêu rất lạ, tức là trong cái quen, thì không biết là tự dưng rất là trong một khoảnh khắc nào đó, khi mà nghĩ về cô ấy thì tự dưng cảm thấy trái tim loạn nhịp.*

Trong Suốt: Hay quá. Rất hay, rất hay! Đại Liên? Tình yêu của em bắt đầu như thế nào? Bắt đầu từ khi nào?

Đại Liên: *Không biết tình số mấy.*

Trong Suốt: Lấy một cái bất kỳ.

Nguyễn Thảo: *Cái đầu tiên đi chị.*

Đại Liên: *Những lúc mà mình thấy thiếu thốn.*

Trong Suốt: Đang thiếu thốn đúng không, tự nhiên có một người...

Đại Liên: *Đến cho tiền.*

Trong Suốt: Được, rồi.

Đại Liên: *Cần thì có còn gì ạ.*

Trong Suốt: Đắc, tình yêu bắt đầu khi nào? Không nhất thiết phải cô này đâu, cô khác cũng được.

Tất Đắc: *Bắt đầu từ 19 tháng 8 năm 2002.*

Mọi người: *Ôi giỏi ơi!*

Trong Suốt: Được, chuẩn đấy chuẩn đấy! Trả lời rất là khoa học! Đúng không, bắt đầu từ khi nào, đúng không, phải có thời gian chứ đúng không? Cách mạng tháng Tám, năm bao nhiêu?

Tất Đắc: *Năm 2002 ạ!*

Trong Suốt: Rồi, năm 2002. Được!

Tất Đắc: *Rủ nhau đi chơi.*

Trong Suốt: Được, được. Còn ai chưa trả lời không? Hồng Ngọc? Hồng Ngọc bắt đầu thế nào?

Hồng Ngọc: *Từ khi trên một đoạn đường anh ấy công Châu Linh ạ.*

Trong Suốt: À, thấy người ta công con của mình, đơn giản thế thôi. Hay không, thú vị không? Ở đây ai muốn dành tình cảm của Hồng Ngọc hiểu rồi đấy, hiểu cách. Đúng không? Rất dễ đúng không? Tranh nhau công với bé. Đây, là xong, có khi chỉ đơn giản thế thôi mà. Đây, tình yêu là nhiều khi không giải thích được luôn. Đây! Thành, tình yêu bắt đầu từ khi nào?

Ngọc Thành: *Em thấy thích người đó thôi ạ.*

Trong Suốt: Cụ thể hơn một chút xem nào?

Ngọc Thành: *Tức là cảm thấy dễ mến người đấy và muốn gần gũi, thì cảm thấy thích, muốn gần gũi người đấy.*

Trong Suốt: Thấy cô đấy hay hay đúng không? Em là yêu bằng mắt hay yêu bằng tai?

Ngọc Thành: *Em đủ cả! (Các bạn cười to)*

Trong Suốt: Cả tay nữa đúng không? Yêu bằng mọi giác quan đấy. Yêu bằng mọi giác quan, được. Ngân, tình yêu bắt đầu khi nào?

Minh Ngân: *Một hôm đi thăm quan thì thấy một bạn bị say thì anh này rất quan tâm ạ.*

Trong Suốt: Thấy người ta quan tâm đến người say. Đấy, ở đây ai muốn cura Ngân thì làm thế nào bây giờ? Theo mọi người làm thế nào? Rủ thẳng bạn đúng không? Mà say đi tao quan tâm đến mày, thế là chiếm được trái tim của Ngân. Đấy, đấy thấy chưa? Mọi người thấy qua câu chuyện này thấy nhiều vấn đề hay ho chưa? Hà Anh, tình yêu của em bắt đầu từ khi nào?

Hà Anh: *Từ cái nhìn đầu tiên.*

Trong Suốt: Thế à? Sét đánh đấy, đúng không?

Hà Anh: *Nhìn thấy là thấy quý mến rồi.*

Trong Suốt: Ồ, nhìn phát thấy quý mến.

Hà Anh: *Nhưng mà đến lúc thực sự mà gọi là thích thực sự thì là lúc cười.*

Trong Suốt: À, rồi, đấy.

Hồng Nhung: *Yêu anh vì nụ cười.*

Hà Anh: *Nhưng bây giờ cười gian xảo quá! (Mọi người cười to)*

Trong Suốt: Hồng Nhi trả lời chưa ấy nhờ? Là gì ấy nhờ? À bức thư, đấy, có tiết lộ gì thêm một chút không, vì Trong Suốt cũng chưa nghe bao giờ.

Bác Nhị: *Bức thư thì chưa có gì đâu, nhưng mà qua cái cách nói...*

Trong Suốt: Tình hình thế giới, chiến tranh đang căng thẳng, đúng không? Những năm bảy mảy tám mảy chỉ có thể thôi chứ gì đâu?

Bác Nhị: *“Chúng ta phải biết hy sinh”.*

Trong Suốt: Đấy!

Mọi người: *Lý tưởng, lý tưởng!*

Trong Suốt: Thời gian đây thì chỉ có kiểu đây, không thể có kiểu bay bướm như bây giờ được, đúng không, đúng không, có đúng không?

Bác Nhị: *Đúng rồi!*

Trong Suốt: Chuẩn chuẩn.

Minh Anh: *Lúc đây phải nhờ Kim Đồng đưa thư.*

Trong Suốt: Ở đây có ai chưa trả lời không?

Minh Hoa: *Em!*

Trong Suốt: À rồi, tình yêu bắt đầu từ khi nào?

Minh Hoa: *Bắt đầu cảm giác, tức là trong lòng mình có một cái cảm xúc rung động.*

Trong Suốt: Rung động! Tự nhiên rung động à, đang đứng hay ngồi hay là, em đang làm gì mà rung động?

Minh Hoa: *Tức là thường thì sẽ là cái ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy người đấy.*

Trong Suốt: Ấn tượng đầu tiên, làm mình rung động. Yêu từ cái nhìn đầu tiên đấy, đúng không? Trường?

Minh Trường: *Em không nhớ sự kiện đấy nhưng mà mình cảm thấy là mình muốn mối quan hệ đấy gần hơn...*

Trong Suốt: Cái người dễ mến thế này, mình phải gần họ, đúng không?

Minh Trường: *Vâng, tức là mình muốn cái mối quan hệ của mình nó gần hơn.*

Trong Suốt: Rồi, rồi. Theo mọi người quan điểm của Trong Suốt thế nào? Mọi người trả lời đúng hay sai?

Mọi người: *Sai, sai hết ạ.*

Trong Suốt: Sai ke sai kết. Sai hết. Tất cả đều sai. Lúc này mình hỏi, người ta hỏi, à có ai hỏi là gì nhỏ, là thế nào là tình yêu đẹp đúng không? Đây là một câu trả lời sai này. Xong rồi tình yêu, tại sao tình yêu gây cho mình đau khổ. Mọi người trả lời sai hết đúng không? Vừa xong nghe câu hỏi, hai lần bấy, hai lần câu hỏi rồi mà vẫn, lần thứ ba vẫn trả lời sai. Trong Suốt hỏi là tình yêu bắt đầu từ khi nào, đúng không? Ở đây có ai nghe một câu châm ngôn phổ biến thế này chưa? Gọi là gì nhỏ? Gọi là, cái gì của ai hay nói mà chuyển từ anh này sang anh khác ấy nhỏ?

Đại Liên: *Tình yêu không tự sinh ra, không tự mất đi chỉ chuyển từ người này sang người khác.*

Trong Suốt: Đúng rồi. Tình yêu không tự sinh ra và mất đi đúng không?

Minh Anh: *Định luật bảo tồn tình yêu.*

Trong Suốt: Đúng rồi! Mà chỉ chuyển từ người này sang người khác.

Minh Anh: *Từ đời này sang đời khác.*

Trong Suốt: Người này người khác, cũng là thế. Đấy! Ai cũng tưởng là tình yêu bắt đầu từ lúc, đấy, người thì nắm tay người thì xoa đầu, người thì nhìn thấy ở siêu thị v.v... Đúng chưa? Đấy! Nhưng mà không phải như tưởng tượng. **Đấy chỉ là lúc mà tình yêu nó được đánh thức thôi.** Đấy! Hết! Đấy gọi là thời điểm tình yêu được đánh thức. **Chứ nó ở trong này sẵn hết rồi.** Đấy là thời điểm tình yêu được đánh thức, đúng không? Thế thôi!

Nếu mà nói là tình yêu bắt đầu từ khi gặp cô ấy ở siêu thị, tại sao mình lại bắt đầu cái đấy với một cô khác nữa? Làm sao bắt đầu hai lần được? Đúng không? Nếu bắt đầu thì làm sao nó bắt đầu hai lần được? Mà tại sao lần sau mình yêu cô khác lại bắt đầu ở hàng bún riêu chẳng hạn, đúng không? Đúng chưa? Nếu tình yêu bắt đầu, không thể bắt đầu hai lần được. Đúng không? Lại bắt đầu chỗ khác với một cô khác. Sao lại bắt đầu nhiều lần thế được? Tình yêu bắt đầu ở chỗ này với cô này, lại chỗ khác với cô khác, kỳ lạ không? Em là chuyên gia cura nhiều cô đúng không?

Hải Hà: *Em cura cô thứ nhất thì là đang yêu bây giờ.*

Trong Suốt: À được luôn, rồi.

Hải Hà: *Trước thì người khác cura em...*

Trong Suốt: Ở đây có ai yêu, ở đây có ai yêu hai người trở lên nói anh nghe, giờ tay xem nào? Một hai ba, đấy, rất đông rất đông. Như vậy làm sao tình yêu lại thế được? Bắt đầu ở chỗ này với cô này, xong lúc sau lại bắt đầu ở chỗ kia với cô khác. Nghe vô lý không? Đúng không? Khi hai người chia tay nhau thì tình yêu có chết không?

Mọi người: *Không ạ... Đi ngủ...*

Trong Suốt: Ngủ còn có lý đúng không? Đúng không? Không thể một tình yêu mà lại... Tình yêu không thể là cái mà bắt đầu ở chỗ này với cô này, xong ngày hôm sau lại bắt đầu, không thể gọi là bắt đầu được nữa. Đúng chưa? Đấy, nên mọi người trả lời sai hết. Hỏi tình yêu bắt đầu ở đâu cơ mà? Đúng chưa? Hôm nay đúng là ngày Valentine mà trả lời tình yêu toàn sai. Lần nào cũng sai, trả lời câu gì cũng sai. Quá kém đúng không! Thảo nào..., nhưng mà có người lập gia đình rồi vẫn trả lời sai. Tình yêu đấy, câu của ai nói lúc này rất hay, nghĩa là không sinh ra không mất đi, mà nó chỉ chuyển từ người này sang người khác. Mỹ Nhân, tình yêu bắt đầu từ đâu? Tình yêu của Mỹ Nhân bắt đầu từ bao giờ? Hoặc bắt đầu như thế nào?

Mỹ Nhân: *Mới tình đầu ấy ạ?*

Trong Suốt: Không, tình yêu, cứ nói mối tình nào cũng được. Ví dụ có người nói là nhìn thấy cô ấy ở siêu thị, có người nói là anh ấy xoa đầu em, tự nhiên anh ấy nhảy vào xoa đầu em. Đấy!

Mỹ Nhân: *Tình yêu này ấy hả?*

Trong Suốt: Tình yêu nào cũng được!

Mỹ Nhân: *Tình yêu này cười về mới yêu.*

Trong Suốt: Thế cũng được, cười về mới yêu đúng không? Trả lời sai bét rồi! Quá sai! Mỹ Nhân đã từng yêu bao nhiêu anh nói thẳng ra, cứ nói thẳng ra, từng yêu bao nhiêu anh rồi?

Mỹ Nhân: *Bốn anh!*

Trong Suốt: Bốn anh đúng không? Vậy tình yêu bắt đầu 4 lần.

Mỹ Nhân: *Là sao, không hiểu nữa...*

Trong Suốt: Tình yêu bắt đầu 4 lần à? Bắt đầu 4 lần à?

Mỹ Nhân: *Nhưng mỗi người khác nhau mà!*

Trong Suốt: Ủ nhưng bắt đầu 4 lần? Nghĩa là tình yêu bắt đầu 4 lần?

Minh Anh: *Hết yêu lại kết thúc. Gặp anh nữa lại yêu lại yêu rồi kết thúc.*

Trong Suốt: Kết thúc là hết yêu luôn? Hai người chia tay phát là hết yêu luôn?

Mỹ Nhân: *Hết luôn!*

Trong Suốt: Hết luôn? Hết sạch luôn?

Mỹ Nhân: *Tức là nếu như một khi mà hết hoàn toàn với người cũ thì mới đến với người mới.*

Trong Suốt: Ờ nhưng mà hết luôn à? Chia tay một phát hết luôn à? Chia tay một cái hết luôn?

Mỹ Nhân: *Hết luôn!*

Trong Suốt: Tình rụi, đúng không?

Mỹ Nhân: *Tình rụi luôn!*

Trong Suốt: Thật không?

Mỹ Nhân: *Thật!*

Trong Suốt: Nói thật đi!

Mỹ Nhân: *Thật mà!*

Trong Suốt: Siêu nhân à? Lê Cát Siêu Nhân à? Đấy, tình yêu ấy, là không có điểm bắt đầu đâu. Nhưng mà nó có điểm gọi là, nó đang ở đây nhưng mình không biết nó đang ở đây. Thế là một ai đấy xuất hiện, gọi là đánh thức thì là một từ nói cho dễ hiểu. Ai xuất hiện để cho mình biết là tình yêu đang ở đây. Đấy, đấy là sự thật về tình yêu đấy!

Hôm nay phát hiện ra là mọi người rất không hiểu về tình yêu, nên là phải cho mọi người biết vài sự thật. Tình yêu nó đang ở đây và một ai đấy xuất hiện để mình biết rằng nó đang ở đây. Thế thôi. Đấy là lý do mà khi chia tay nó không mất đi. Đúng không? Nếu mà do gặp người ấy tôi mới yêu chứng tỏ là hai người rời nhau một cái là tình yêu kết thúc, đúng không? Gặp nhau ở siêu thị thì yêu chứng tỏ là chia tay nhau ở đâu đấy, trong mưa, sân bay, là hết yêu chứ!

Nhưng mà tình yêu vẫn ở đấy. Cái người kia xuất hiện chỉ để cho mình biết, biết rằng tình yêu đang ở đây thôi. Đấy, đấy là sự thật đấy. Sự thật này không phải ai cũng biết đâu. Tiểu thuyết gia vĩ đại cũng không biết.

Một bạn: *Một lúc yêu mấy người thì...*

Trong Suốt: Cũng thế! Một lúc yêu mấy người cũng thế thôi. Một lúc yêu mấy người cũng thế thôi, vì sao, vì tình yêu nó đang sẵn ở đây rồi. Anh này cũng có thể đánh thức nó, anh kia đánh thức nó. Đấy, bốn năm anh đều làm cho cái cảm giác đấy xuất hiện một cách rõ rệt trong mắt tôi.

Đấy càng là bằng chứng rõ ràng hơn nữa tình yêu đang ở đây. Đấy, câu hỏi của Trang rất hay đấy. Tại sao có người có khả năng yêu vài người một lúc? Tại sao? Nếu tình yêu sinh ra là do có một anh A, thì gặp anh B nó phải không sinh ra nữa chứ? Đúng không? Còn nếu anh A biến mất thì nó phải chết đi chứ? Tình yêu đang sẵn ở đây này, trong bất kỳ ai. Và thế là một ai đấy xuất hiện, để cho mình biết là nó đang ở đây. Đơn giản thế thôi! Đấy! Nhưng không phải ai cũng có khả năng làm được chuyện ấy. Đúng không? Thế nên mới có chuyện là Hà thì chỉ yêu Bích thôi, đúng không? Đúng không đấy?

Hải Hà: *Vâng ạ!*

Trong Suốt: *(Cười to)* Hỏi cho chắc ăn chứ không lại, không lại ví dụ sai thì buồn cười. Đấy! Hay là Hà Anh nhìn thấy Nguyễn thì mới động lòng. Còn trước đây nhìn thấy anh khác có thể không? Có kiểu có tình yêu nổi lên không?

Đấy! Như vậy là cái người kia xuất hiện ấy, để đánh thức hoặc một cách khác là cho mình biết rằng Tình yêu đang ở đây. Nhưng rõ ràng không phải ai cũng làm chuyện ấy được. Nên mới cần cái người đặc biệt ấy. Nên người kia mới trở nên đặc biệt đối với mình. Chứ nếu ai cũng làm được thì tự nhiên người kia không quá đặc biệt nữa, đúng không? Nên ai cũng bảo là người yêu đặc biệt là vì thế, vì cái người đấy có khả năng đánh thức tình yêu bên trong mình, cho mình biết, chính xác hơn là cho mình biết Tình yêu đang ở đây.

Vì sao lại đặc biệt? Vì ngay cả mình cũng không biết tình yêu đang ở đây. Đúng chưa? Người ấy chỉ cho mình, cái mình không biết, có đặc biệt không? Cái mà, ngay cả mình ở cạnh

mình cũng không biết. Đây, đây là giá trị của tình yêu, giá trị của người kia đây. Đây! Cái người kia xuất hiện, đánh thức cho mình biết cái tình yêu đang ở đây.

Đây! Đôi khi là 4–5 người xuất hiện đều làm cho mình biết tình yêu đang ở đây. Có vấn đề gì lớn không, to tát ở đây không? Rất bình thường đúng không? Ở đây có ai cảm thấy là phi đạo đức không? Có ai lúc này, chắc chắn là có người thấy phi đạo đức rồi, giơ tay xem nào, những ai thấy thật là một điều phi đạo đức. Không thể thế được!

Minh Anh: *Trước đây toàn nghĩ như thế.*

Trong Suốt: Thế à?

Minh Anh: *Thật là lãng nhăng.*

Trong Suốt: “Mình thật là lãng nhăng”, hoặc là “Cái con đây thật là lãng nhăng”. Đúng không? Ở đây nhớ, ở đây mình phải phân biệt, tất nhiên nếu mà mình nắm tay 3–4 anh mỗi anh một ngày trên phố, thì có vẻ lãng nhăng thật đúng không?

Nhưng mà bảo là mình, 3–4 anh liền làm cho tôi biết rằng là tôi cảm thấy Tình yêu đang ở đây, thì không gọi là lãng nhăng. Hay nói cách khác là mình thích 3–4 anh một lúc. Tình cảm, nói về tình cảm chứ không phải thích, không phải nắm tay đi trên phố, mà là mình tự nhiên nảy sinh tình cảm với 3–4 người một lúc, thì như thế không phải, đây không phải là lãng nhăng. Mà đây là điều hoàn toàn bình thường.

Vì tình yêu nó đang ở đây mà. Nên 3–4 người đến nói, giống như là, có một cô gái, đi trên đường mặc một cái áo phong rất đẹp, và có chữ Kiss Me ở sau lưng. Đây! Hoàn toàn bình thường là thỉnh thoảng có một anh đến kiss cô ấy một cái. Đúng không? Hay là bất thường? Bất thường hay bình thường?

Minh Anh: *Bình thường.*

Trong Suốt: Rõ ràng cô ấy bảo Kiss Me mà! Nhưng cô này thấy rất là kỳ cục, bực tức, tại sao thế nhỉ? Sao mọi người không tôn trọng gì mình cả? Đúng không, tại sao mình đang đi thế này hôn chụt một cái, xong đi chỗ khác? Đây! Tất nhiên là anh nào đẹp trai thì cô ấy không bực tức đâu. Đây! Nhưng mà không đẹp trai là cô ấy rất bực tức. Như vậy thì ai là người đúng, hay là cô ấy có phải là người đúng không? Cô ấy bực, cái sự bực tức của cô ấy có đủ lý lẽ không? Chính cô ấy đeo cái Kiss Me, nhưng vì cô ấy không biết cái đây, không biết có chữ Kiss Me sau lưng, đúng chưa?

Đây, một người, ba bốn người, yêu ba bốn người cũng thế thôi, họ cảm thấy họ không đúng vì họ không hiểu rằng, đây... Không hiểu điều gì? Mọi người biết là họ không hiểu điều gì không? Sau lưng họ đang có một chữ, dòng chữ là: Tình yêu đang có sẵn ở đây. Vì nó có sẵn ở đây nên nó có thể hoàn toàn rung động với 1–2–3–4–5, 6–7–8–9–10. Đúng chưa? Chứ nó không có sẵn ở đây thì tất nhiên là không rồi, một anh cầm đi là hét luôn à? Nếu nó không có sẵn ở đây nhé, một anh nào đây đến mang đi, là nó biến mất luôn. Đúng không? Nó không thể rung động với bất kỳ ai nữa. Kể cả những người già, trẻ em, cũng không rung động được nữa luôn. Nhưng vì nó ở đây, nên nó tiếp tục rung động với tất cả những cái gì, đối tượng mà có đủ sức mạnh làm nó rung động. Hoặc là một cái từ khác là đủ duyên làm nó rung động. Đúng chưa?

Nên là lúc này ai bảo lãng nhăng ấy nhờ? Ai nói từ lãng nhăng ấy nhờ? Đấy, Minh Anh đấy. Ngày xưa hay phán xét đúng không? Rồi sớm muộn cũng yêu vài anh một lúc cho mà xem. Vì khi mình phán xét người khác như thế nào rồi thì mình sẽ bị đúng cái cảnh đấy. Đấy là một nguyên tắc rất đơn giản của nhân quả. Khi mình phán xét ai điều gì thì sau này mình sẽ bị đúng cái điều ấy cho mà xem. Chắc chắn là thế, không đời này thì đời sau. Đấy! Không nên phán xét ai hết vì thế. Cái đồ lãng nhăng, thôi rồi, thế là mình sẽ thành người lãng nhăng rồi. Đúng không? Cái đồ gì gì đấy một phát là thôi rồi.

Minh Anh: *Em yêu vài anh rồi mà.*

Trong Suốt: Ừ, cùng một lúc?

Minh Anh: *Vâng!*

Trong Suốt: Ừ đấy, tốt, rất tốt, để thấy rằng là gì, tình yêu đang ở đây mà. Đúng không? Nhưng học trò của Trong Suốt tu hành cùng Trong Suốt thì không lo. Học trò tu hành cùng Trong Suốt thì sau này sẽ có một loại tình yêu, không chỉ vài anh, vài anh chẳng là cái gì cả, quá ít. Nếu trái tim mình có thể yêu được vài anh thì, thì mình sẽ hiểu rằng là...

Minh Hoàng: *... cả anh lẫn chị... (Các bạn cười to)*

Trong Suốt: Cũng đúng, cũng đúng, mình sẽ yêu được cả anh lẫn chị, lẫn anh gạch ngang chị, đúng không? Và không phải là một vài mà rất là nhiều. Đấy! Thôi quay lại chủ đề chính đã... Hoàng hay lan man nên phải quay lại chủ đề chính... Chủ đề chính là gì?

Chủ đề chính là Tình yêu luôn ở đây. Và chuyện mà có vài người đánh thức nó là bình thường. Mọi người, mọi người làm cho nó, làm cho mình biết là nó đang ở đây là bình thường. Giống như một cô gái có vài người đến hôn cô ấy vì có chữ Kiss Me sau lưng là bình thường, chả thấy khác thường gì ở đây cả. Khác thường ở chỗ là cô ấy không biết điều đấy. Cô ấy không biết là sau lưng cô có chữ Kiss me. Khác thường với chúng ta ngồi đây khi mà nó là, đấy là kỳ lạ đặc biệt đấy, bởi vì chúng ta không hiểu rằng là **Tình yêu luôn có sẵn ở trong mỗi người**. Đấy! Thế thôi! Tình yêu luôn ở đây. Nó không đến do một anh nào đấy xuất hiện. Mà cái sự xuất hiện của anh đấy làm cho mình biết rằng nó đang ở đây.

Có một cô gái có một cái vòng cổ rất đẹp. Một buổi sáng ngủ dậy, cô ấy quên mất rằng mình đang đeo vòng trên cổ và bắt đầu đi tìm. Có ai gặp trường hợp đấy bao giờ chưa?

Mọi người: *Có ạ!*

Trong Suốt: *(Cười)* Quá nhiều à? Kính à? Đúng chưa? Đúng chưa? Tìm mãi rất là buồn, rất là chán, không thấy đâu cả. Có một chàng trai đến bảo: “Ồ kìa nó vẫn đang ở trên cổ em?”. Đúng chưa? Cô gái vô cùng cảm động và yêu chàng trai. *(Mọi người cười to)*

Duy Nguyên: *Kỳ diệu!*

Trong Suốt: Thật là kỳ diệu, đúng không? Anh ấy thật là kỳ diệu. Bởi vì anh đã giúp em tìm ra cái vòng ngọc tuyệt vời này. Đúng chưa? Đúng chưa?

Đấy câu chuyện về tình yêu giống hệt như vậy. Các em ở đây, các chị ở đây, các bác ở đây cũng thế thôi. Ai cũng có sẵn Tình yêu ở đây hết. Rồi cái ngày người kia đến, làm cho mình biết rằng Tình yêu đang ở đây. Thế là mình đem lòng yêu người ta.

Chuẩn chưa? Chuẩn chưa? Hiểu chưa? Mọi người hiểu chưa? Mọi người đã hiểu hơn về tình yêu chưa? Cô gái nghĩ rằng cái vòng ngọc này sinh ra là do anh ấy đến, có đúng không? Sai to, đúng không? Cô ấy nghĩ thế nhưng mà thế là sai to. Nó vốn ở trong, vốn có sẵn ở trên cổ cô ấy.

Đúng chưa? Xong ngày nào đấy anh ấy bỏ đi, cô ấy lại nghĩ rằng: “Ôi, mất vòng ngọc rồi!” Buồn cười không? Vẫn đeo trên cổ. Nhưng vì cô ấy tin rằng là vòng ngọc này nó có là do anh ấy đến mà, nên một ngày nào đó anh ấy bỏ đi mất, bye bye, thế là cô ấy: “Ôi thôi, vòng ngọc biến mất.” Cô ấy lại đi hỏi mọi người: “Ôi vòng ngọc đâu rồi, vòng ngọc đâu rồi?” Lại gặp anh khác đến: “Em ơi vòng ngọc ở đây này!”. “Ôi! anh thật là một con người tuyệt vời!” (Mọi người cười) Thông minh, sáng dạ, rục rờ gì đấy. Thế là cô ấy lại yêu anh ấy.

Sao mọi người cười chính mình nhờ? Từ nãy đến giờ ấy. Toàn cười chính mình cả. Ở đây có ai không như vậy không giờ tay xem nào? Có ai không như vậy không? Nghĩa là ai lúc yêu biết sẵn là thực ra Tình yêu đang ở đây rồi ấy, người này chỉ đến mà đánh thức nó thôi. Hay ai cũng yêu kiểu kia, kiểu Trong Suốt vừa kể xong? Người kia xuất hiện, ôi đúng rồi, nhờ em, nhờ có anh sờ vào đầu em, mà em phát hiện ra tình yêu. Đấy vòng ngọc đang ở đây đấy. Nhờ có anh nắm tay em, đấy, hóa ra cái vòng ngọc đang ở đây. Đúng không Khuê?

Tất nhiên người kia đặc biệt là đúng rồi. Vì rõ ràng hàng tỷ người xuất hiện, hoặc ít nhất là hàng nghìn người xuất hiện mà có mỗi một người nhìn thấy là vòng ngọc đang ở đây, và chỉ cho mình được, thì không phải là không đặc biệt. Nhưng, nhưng điều đấy không có nghĩa là người kia là người đem vòng ngọc đến cho mình. Xong người kia bỏ đi là vòng ngọc biến mất. Đúng chưa?

Người nào yêu theo kiểu vừa xong, tin là người kia mang tình yêu đến xong rồi đi mất ấy, thế gọi là: **“Yêu theo kiểu của một kẻ ăn xin”**. Ăn xin! “Ai có tình yêu cho tôi với! Ai có tình yêu cho tôi với!” Đấy! Tất nhiên có người sẽ cho đúng không? Có người bỏ vào bát keng một cái. “Ôi anh thật là tuyệt vời, em yêu anh” đấy! Xong ông ấy bỏ đi, cầm đồng tiền bỏ đi thế là lại “Ai có tình yêu cho tôi với!”

Mọi người cứ tưởng là mình không phải như vậy đúng không? Nhảm to! Tất cả mọi người trong căn phòng này đều yêu theo kiểu đấy. Đi tìm tình yêu bên ngoài đến với mình. Ai có tình yêu cho tôi với. Đấy! Tôi là người thiếu tình yêu, tôi cần tình yêu đây. Với một khuôn mặt thiếu não. Đấy! Và một trạng thái tinh thần thiếu thôn, phát ra tín hiệu xung quanh. Tôi thiếu lắm, tôi thiếu tình yêu lắm, ai có tình yêu cho tôi với. Đấy! Đấy! (Có tiếng cười khúc khích) Cười gì, cười chính mình à? Sự thật mà?

Minh Anh: Xấu hổ quá.

Đại Liên: Danh dự, mất danh dự.

Trong Suốt: Hôm nay nhân 14 tháng 2 phải nói sự thật một chút về tình yêu thôi. Nếu không nhân loại sẽ bị hiểu nhầm mãi. Những điều đơn giản thế này nhưng nhân loại ngày nay, 7 tỷ người chưa, 9 tỷ rồi à, cơ bản 9 tỷ vẫn nhầm. Chỉ có vài người hiểu thôi.

Duy Nguyên: *Mất danh dự quá.*

Trong Suốt: Chỉ có vài người, chắc là vài chục người, vài trăm người là cùng, vài nghìn người là cùng, biết sự thật vừa xong. Còn tất cả thế giới còn lại là yêu theo kiểu này, ăn xin, yêu theo kiểu đi ăn xin. Nghĩa là yêu theo kiểu ăn xin. Tôi rất thiếu thốn tình yêu. Làm ơn làm phúc ban cho tôi. Cho tôi xin. Anh chị cô bác đi qua, ông bà đi lại, đúng không? Đấy, cho tôi xin ít tình yêu. Đúng chưa? Mọi người thấy mình thế không? Hay là mình cao thủ hơn? Ở đây có ai thấy mình cao thủ hơn thế không?

Đấy là sự thật về tình yêu đấy! Tình yêu không phải của thế gian đâu, chính mỗi người ngồi đây này, yêu theo kiểu đấy. Yêu theo kiểu kẻ ăn xin. Đấy! Vì yêu theo kiểu kẻ ăn xin nên mình mới không thấy tình yêu đẹp. Vì thế, vì ăn xin đâu có sung sướng gì đâu. Ăn xin thì đói mà, luôn luôn đói. Cho vào nhai ngấu nghiền xong ngày hôm sau lại đói tiếp, lại phải xin tiếp. Đúng không?

Kể cả mình yêu được một người rồi, không phải là mình hết đói. Lúc người ta quan tâm đến mình thì mình thấy đầy đủ. Người ta làm cái gì đấy trái ý mình, giận nhau chẳng hạn, mình lại thiếu thốn. Đúng chưa? Như vậy Trong Suốt quá trình yêu, cơ bản, căn bản là trạng thái mình vẫn là người ăn xin. Kể cả đang yêu, kể cả có người đến gặp mình đấy, yêu mình rồi đấy, nếu mà không cẩn thận mình vẫn là người ăn xin thôi. Vì mình vẫn thiếu.

Người ta làm đúng ý mình thì mình vui, mình cảm thấy đủ, người ta làm trái ý mình một cái là thiếu ngay. Đúng chưa, các bạn nữ, các bạn nam ở đây đồng ý không? Đấy, đấy là yêu theo kiểu người ăn xin. Ăn xin thì khổ mãi, đói mãi. Vừa yêu vừa đói đấy! Vừa yêu vừa đói khát. Ngay cả khi yêu vẫn đói khát. Chưa yêu rất đói khát mà yêu rồi vẫn đói khát. Đúng không, và kết thúc thì cảm thấy như trời sập, cực kỳ đau đớn. Xong một thời gian sau khi vết thương đã lành, lại ra đường ăn xin. *(Mọi người cười)*

Đúng không? Đúng chưa? Vết thương đã lành, lại ra đường ăn xin. Hôm nay không có Hồng Hạnh ở đây nhỉ. Hồng Hạnh rất cần nghe bài này đấy. Tất cả những người đang yêu đều cần nghe bài này chứ không phải riêng Hồng Hạnh. Hồng Hạnh là người đang yêu nên là phải, nên nghe bài này. Trang có yêu như một người ăn xin không hay là em yêu theo kiểu khác?

Thu Trang: *Ăn xin ạ!*

Trong Suốt: Ăn xin đúng không? Toàn ăn xin!

Về nhà hồi phục này, lại đi xin ăn tiếp. Xong lại gì đấy, đúng không, xong lại hôm sau lại đói, tức là người ta lại bỏ đi, thế là lại đau khổ, cả đời ăn xin. Nhưng mà chưa hết, đời sau lại ăn xin tiếp, đúng chưa? Mọi người đã nghe chuyện, có thể một số người Trong Suốt đã kể rồi, là “Người ăn xin giàu có” chưa?

Mọi người: *Chưa ạ!*

Trong Suốt: Đấy, Trong Suốt kể cho. Một người ăn xin, hoặc là một nhà kinh doanh, một người kinh doanh, ở Ấn Độ, ông ấy làm ăn rất phát đạt, xong rồi rất nghèo khổ, rất nghèo nàn, đấy, và ông ấy cuối cùng bị phá sản, và cuối cùng phải đi ăn xin. Thì khi ông đi ăn xin thì ông ấy đi hết từ thành phố này sang thành phố khác, nhưng mà ông ấy cũng chỉ sống một đời làng

nhàng ăn xin thôi. Và cuối cùng bảo là thôi thì ăn xin ở đâu cũng giống nhau thì thôi quay về quê hương.

Thế và ông ấy quay về cái ngôi nhà bố mẹ ông vẫn còn ở đấy, bố mẹ ông ấy cũng rất là nghèo thôi nên cũng chả sống được, ông ấy chả sống với bố mẹ được. Và ông ngồi trong cái nhà đấy, và cứ buổi sáng lại mở cửa ra và đấy, lạy ông đi qua lạy bà đi lại, cho tôi xin ít tiền để sinh tồn.

Ông ấy sống như vậy, sống như vậy hai mươi năm. Và một hôm, có một nhà sư đi qua. Thế thì ông này đến xin nhà sư: “Xin Thầy hãy cho con ít tiền để còn qua ngày”, thì nhà sư cười phá lên và bảo: “Nhà ngươi thật là buồn cười”. Ông này bảo: “Thầy không thương tôi thì thôi mà lại cười tôi thế này?” Nhà sư nói: “Nhà ngươi hãy về lấy cái xẻng đào ngay dưới nền nhà mình lên. Rồi nhà ngươi sẽ hiểu tại sao ta cười nhà ngươi”.

Thế là ông này lập tức về lấy ngay xẻng đào lên, và phát hiện ra rằng là toàn bộ cái nền nhà, nghĩa là chỉ dưới một mét thôi là toàn bằng vàng. Là vàng xếp lên vàng, xếp lên vàng, xếp lên vàng. Đấy là của cải của ông bà ông để lại từ lâu rồi, nhưng mà bố mẹ ông ý cũng không biết, đến đời bố mẹ cũng không biết. Ông bà ông ấy, ông bà tổ tiên đã để lại rất nhiều tài sản cho ông này mà không biết. Và như vậy ông ấy sống khoảng ba bốn mươi năm trong nghề ăn xin, mà mặc dù lúc nào cũng sống trên núi vàng.

Đấy! Đấy là một người ăn xin nhưng giàu có. Ông ấy luôn giàu có, đấy là tài sản hoàn toàn đúng quyền thừa kế của ông ấy, do ông bà để lại, chứ không phải là tài sản cho, không phải là may mắn ai đấy cho. Đấy là tài sản thừa kế do ông bà tổ tiên để lại. Ông ấy lúc nào cũng có quyền sở hữu nó. Nhưng lúc nào cũng cảm thấy thiếu thốn. Cho đến ngày gặp được một nhà sư, chỉ cho ông ấy biết.

Đúng chưa? Đấy là câu chuyện người ăn xin giàu có. Ở đây nhà ai có vàng không? Tôi nay về cầm xẻng. (*Mọi người cười to*) Mọi người hiểu ý nghĩa câu chuyện không?

Mọi người: *Có a!*

Trong Suốt: Hiểu ý câu chuyện là tôi nay về cầm xẻng, thử xem nhà mình có phải, mình có phải là người ăn xin giàu có không? Lúc này ai cũng bảo tôi ăn xin mà, đúng không? Yêu theo kiểu xin mà đúng không? Mọi người đều không biết là, tất cả mọi người ở đây đều là những người ăn xin giàu có.

Đấy, không trừ một ai hết. Tất cả những người ở đây đều là những người ăn xin giàu có. Còn Trong Suốt giống ông sư trong đấy đấy. Đấy! Cầm xẻng! Tại vì Tình yêu có sẵn. Nếu Tình yêu không có sẵn, nó phải đi xin từ bên ngoài ấy, thì tất nhiên là chả ai giàu cả. Đúng không?

Nhưng mà đấy không phải sự thật. **Sự thật là Tình yêu luôn ở đây.** Đấy là sự thật. Cái người kia xuất hiện chỉ để cho mình biết, nói cho mình biết rằng, hoặc là tạo cái điều kiện để mình hiểu rằng, là Tình yêu đang ở đây. Điều đấy có nghĩa là gì, nghĩa là kể cả người ta, cái người đấy không xuất hiện, thì Tình yêu có ở đây không?

Mọi người: *Có!*

Trong Suốt: Vẫn ở đây chứ đúng không? Nếu Tình yêu luôn ở đây thì người ta có xuất hiện hay không thì Tình yêu luôn ở đây. Tất nhiên là cái cơ hội để một người mà không có ai đến, mà tự khám phá ra, là vô cùng thấp. Nghĩa là nếu không có ai đến làm cho mình yêu, xong mình tự khám phá Tình yêu ở đây ấy, có những người như vậy, trên thế giới này có những người như vậy. Nhưng cơ hội ấy thấp lắm, cơ hội ấy thường rất hiếm.

Vấn đề là, vấn đề của mọi người ở đây là gì, là có một người đến làm cho mình biết là Tình yêu đang ở đây rồi ấy, nhưng mình lại nghĩ rằng, mình lại thay vì nhận ra Tình yêu đang ở đây mà lại nhận ra rằng tình yêu do người kia mang đến cho mình. Khi một người đến đánh thức cái tình yêu đấy, làm cho mình thấy yêu đấy, cảm thấy lâng lâng dễ chịu thoải mái đấy, tình yêu đẹp đấy, thì lúc đấy đẹp mà, thì mình lại nghĩ rằng là cái tình yêu này đến là hoàn toàn là do người kia mang đến, chứ nó không có luôn ở đây. Đấy, nên mình mới khổ khi mà trái ý, bất đồng, đúng không, đấy đủ các loại lý do lúc này đấy, đúng chưa? Đúng chưa?

Mình khổ bởi vì, không phải là bởi vì tình yêu nó không ở đây, Tình yêu ở đây, nhưng mình lại tin nhầm rằng, bị lừa dối rằng, nó đến từ người kia. Nên khi nó có dấu hiệu bị mất từ người kia lấy mất đi, bỏ đi, hay là trái ý với mình, mình lại cảm thấy thiếu thốn như cũ, đúng chưa?

Nếu lúc đấy, giả sử những người đấy, những người ngồi đây này, hiểu rằng là mình khổ ấy, mình buồn ấy, vì đấy, vì lúc này bao nhiêu lý do đấy, chứ không phải vì tình yêu, vì tình yêu luôn đẹp. Thứ hai là vì Tình yêu nó luôn ở đây, thì những cái kia ấy, nó sẽ trôi đi một cách dễ dàng, và mình nhận ra là Tình yêu vẫn luôn ở lại. Người yêu thì có thể ra đi, nhưng tình yêu luôn ở lại. Luôn ở đây hết, đúng chưa? Đấy!

Hay là lúc này ai có nói đấy, là nó chỉ chuyển từ người này sang người khác thôi. Tình yêu không mất đi mà chỉ chuyển từ người này sang người khác. Thế theo mọi người, nếu mà nói như vậy chẳng nhẽ là tình yêu ở trong cả đứa trẻ con à? Có đúng không? Đúng không? Đúng vậy, tình yêu ở trong cả đứa trẻ con. Đứa trẻ con bắt đầu yêu rồi. Nó không yêu theo kiểu nam nữ thôi. Tình yêu nam nữ là tình yêu căn bản chỉ khác là đối tượng kia là giới khác thôi, chứ còn trẻ con nó yêu ông bà bố mẹ, kể cả yêu cả quả bóng, cả vật vô tri vô giác, yêu cái mũ, yêu màu xanh yêu màu đỏ, đấy là một bằng chứng càng rõ nữa.

Tình yêu xuất hiện ngay từ rất bé. Ở đây, đúng chưa? Trẻ con nó yêu nhiều hơn người lớn. Người lớn là phải đúng cô đấy, đúng anh đấy, phải cao bao nhiêu, tiêu chuẩn của ai ấy nhỏ, đấy, yêu bằng tiêu chuẩn đấy. Của ai ấy nhỏ, ai yêu bằng tiêu chuẩn ấy nhỏ? Đấy, Thoa đấy, phải có tiêu chuẩn mới chuẩn. Trẻ con chả cần. Màu xanh cũng yêu, cái lá cũng yêu, đúng không? Đấy là một bằng chứng cho thấy là tình yêu nó ở đây và có từ rất sớm. một đứa bé có tình yêu rồi, chứ không phải đợi. Gặp đứa bé, được đánh thức tình yêu bằng gì, bằng cái lá màu xanh. Hết! Không phải như mình lớn lên như thế này rồi đúng không?

Một bạn: *Kén chọn!*

Trong Suốt: Đấy, quá kén chọn đúng không? Đấy, đúng chưa? Nhưng mà ngay khi mình yêu mình sẽ yêu cả thêm những thứ khác nữa. Khi mình có một tình yêu ấy, ví dụ mình đang yêu, yêu nam nữ đấy, mình có yêu cái lá không? Có thể đúng không? Yêu bầu trời không? Yêu bác trông xe không? Đúng chưa? Đấy lại càng một bằng chứng nữa cho thấy rằng Tình yêu đang ở đây.

Cái người kia chỉ là đánh thức nó, nghĩa là cho mình biết nó đang ở đây thôi. Còn khi biết nó đang ở đây rồi thì sao, nó ôm tất cả các thứ khác vào. Khi Tình yêu ở đây rồi có thể ôm mọi thứ. Nếu tình yêu phụ thuộc vào người kia thì làm sao mình yêu bác trồng xe được. Đứng không? Làm sao mình yêu cái lá được, yêu bầu trời được? Chỉ yêu được người kia thôi chứ đứng không? Nếu tình yêu phụ thuộc vào người kia thì mình chỉ yêu được người kia thôi. Tại sao mình yêu được cả bầu trời, cả cái lá, thậm chí có người còn yêu được kẻ thù luôn, cái người mà lâu nay vẫn thù địch với mình đây.

Khi mình có tình yêu nó làm mình thấy nhẹ nhàng với người kia. Mình thấy người kia cũng có điểm đáng yêu. Bằng chứng rõ ràng chưa? Rõ thế mà lâu nay có ai phát hiện ra không? Cứ nghĩ tình yêu của em đã ra đi, đứng không, khi anh đi mất, đứng chưa? Cái vòng của em đeo trên cổ đã bị biến mất khi anh đi mất. Đây, đứng không? Đây, sự thật về tình yêu đây. Sự thật này nếu ai ở đây, nghe xong ngày hôm nay mà hiểu đúng, hiểu ra, thì sẽ yêu theo một kiểu khác. Không yêu như kẻ ăn xin nữa. Yêu kiểu gì?

Mọi người: Cho đi... tình yêu. Ông vua...

Trong Suốt: À, được, được. Yêu theo kiểu ông hoàng. Kiểu ông hoàng. Khi hiểu rằng mình luôn giàu có, thì người ta không đi ăn xin mà đi làm gì?

Mọi người: Cho...

Trong Suốt: Ừ, những người nào cần họ sẽ giúp. Đứng chưa? Nếu mà giàu có rồi mà, ông không hàng ngày ăn xin nữa mà có ai ăn xin ông cho. Đứng chưa? Đây, cái ngày hôm nay ấy, làm cho mọi người hiểu rõ hơn về tình yêu.

Và nếu mọi người hiểu được điều đây này, và sống được như thế, thì mọi người sẽ chuyển sang một thế giới kiểu khác. Đây! Ngày nào cũng là Valentine luôn. Không cần đợi một năm có một ngày Valentine làm gì. Tại sao mà ngày đây mới là ngày tình yêu? Thậm chí đây là một câu hỏi khó hiểu luôn, đối với Trong Suốt rất khó hiểu. Tại sao không phải những ngày khác? 14 tháng 2 có gì đặc biệt hơn ngày khác đâu?

Nếu Tình yêu lúc nào cũng ở đây, thì tất cả các ngày phải là ngày tình yêu hết chứ? Đứng không? Nếu Tình yêu lúc nào cũng ở đây, thì 100% ngày nào trong năm cũng là ngày tình yêu, ngày tình yêu hết. Đứng chưa?

Nếu tình yêu lúc nào cũng đẹp, thì những câu hỏi tại sao, thế nào là tình yêu đẹp làm gì? Đứng chưa? Nếu Tình yêu luôn ở đây thì hỏi tình yêu bắt đầu từ khi nào làm gì? Trong Suốt toàn hỏi những câu ngớ ngẩn. Đây! Ông Trong Suốt này toàn hỏi những câu ngớ ngẩn.

Tình yêu luôn ở đây vì thế. Tình yêu khiến cho những câu hỏi như vừa xong trở nên ngớ ngẩn. Nó luôn đẹp, nó luôn ở đây, lúc nào cũng là tình yêu, ngày nào cũng là ngày tình yêu, mọi người đồng ý không? Đây là sự thật. Và buổi hôm nay gọi là buổi đánh thức sự thật về tình yêu. Mấy giờ rồi?

Mọi người: 10h15' a.

Trong Suốt: À, nếu mọi người về suy nghĩ kỹ, có thể nghe lại bài này, suy nghĩ kỹ, mọi người sẽ thấy rằng là mình hoàn toàn có quyền yêu kiểu ông hoàng. Mình không cần phải yêu theo

kiểu ăn xin nữa. Mình có quyền yêu theo kiểu ông hoàng. Còn bất kỳ lúc nào mình cũng có quyền yêu theo kiểu ông hoàng. Bất kỳ lúc nào luôn. Kể cả khi mình bị phản bội, mình vẫn có thể yêu như một bà hoàng. Đúng chưa? Bị phản bội, yêu như một bà hoàng. Là thế nào? Đây, bây giờ mọi người đoán, mọi người chưa làm được nhưng mà mọi người đoán thử xem. Thế nào là bị phản bội mà vẫn yêu được như một bà hoàng? Minh Ngọc thử đoán xem nào?

Minh Ngọc: *Tức là cái việc phản bội đấy nó không làm mình đau khổ, kể cả việc người ta có phản bội mình hay không, mình chấp nhận cái việc phản bội ấy! Tức là nếu mà mình yêu thì cái tình yêu đấy nó vẫn tồn tại và không thấy đau khổ vì cái đấy.*

Trong Suốt: Đúng rồi! Dù anh phản bội em hay không Tình yêu vẫn đang ở đây. Đúng chưa? Em sẵn sàng đem nó cho anh nếu anh cần thiết. Hoặc là em đem cho những người khác cần thiết vì nó luôn ở đây. Cái sự phản bội của anh chả ảnh hưởng gì đến tình yêu của em cả.

Thật là kỳ lạ! Trước đây anh phản bội cái là em mất hết tình yêu đúng không? Sự phản bội của anh chả ảnh hưởng gì đến tình yêu của em. Kỳ lạ chưa? Kỳ lạ không? Cái chết của chồng chị ảnh hưởng đến tình yêu của chị không? Theo cách nhìn mới.

Hồng Thảo: *Có chứ ạ!*

Trong Suốt: Cách nhìn mới cơ mà. Cách nhìn Trong Suốt vừa giảng xong ấy. Tình yêu luôn ở đây đấy. Có mất đi không, tình yêu của chị có mất đi sau khi chồng chị mất không?

Hồng Thảo: *Không.*

Trong Suốt: Thế sao ảnh hưởng được! Tình yêu của chị với chồng chị có mất đi sau khi chồng chị mất không?

Hồng Thảo: *Vẫn còn.*

Trong Suốt: Chúng ta Tình yêu vẫn luôn ở đây, đơn giản đúng không? Cái chết của anh chả làm mất đi tình yêu của em. Đúng chưa? Đúng không? Nên là em chả bao giờ cô đơn cả. Người ta chỉ cô đơn khi mất tình yêu thôi. Còn Tình yêu luôn ở đây chẳng bao giờ cô đơn. Ông hoàng không bao giờ thấy bị nghèo khó cả. Nếu hiểu điều này thì mọi vấn đề của tình yêu sẽ tan biến hết. Cô ấy không còn đạt tiêu chuẩn của Minh Trường, tình yêu còn không?

Minh Trường: *Tức là cảm thấy rất là cởi mở.*

Trong Suốt: Tình yêu của anh vẫn ở đây, cho dù em bị... bị sao? Mất tiêu chuẩn mà, bị sao? Bị ghê chẳng hạn, đúng không? (*Cười to*) Tiêu chuẩn của anh là em phải không được ghê và mặt em phải gì gì đấy, chân mịn đúng không, nhưng em lại bị ghê, Tình yêu của anh vẫn ở đây dù em bị ghê. Đấy, thế là mình không bao giờ bị mất tình yêu cả, không thiếu tình yêu bao giờ cả. Đấy, chết cũng không thiếu đúng không, phản bội cũng không bị thiếu, ghê cũng không thiếu.

Mình luôn luôn tràn ngập tình yêu. Đây là cái quyền sống của mỗi người. Quyền rất căn bản tự do của mỗi người. Tình yêu không ai đánh cắp tình yêu mình được, không ai lấy đi được. Vì anh đã đánh cắp trái tim em đúng không, không thể làm nổi luôn. Cái chết của anh,

sự ra đi của anh đã làm tình yêu biến mất, không thể có xảy ra luôn, đấy chỉ là ảo giác. Ngân đồng ý không?

Minh Ngân: *Đồng ý ạ.*

Trong Suốt: Tình yêu của Ngân còn đấy không?

Minh Ngân: *Vẫn còn ạ.*

Trong Suốt: Anh ấy, việc anh ấy thay đổi hay là tất cả mọi thứ có làm tình yêu biến mất không? Không biến mất được. Tất cả những người Trong Suốt đã từng yêu, chưa bao giờ rời xa trái tim Trong Suốt cả, dù họ có thể nghĩ rằng mình đã rời xa họ. Tất cả luôn! Đấy, dù em đã đi mất hay em đã lấy chồng, thì Tình yêu của anh vẫn ở đây, vẫn như cũ.

Anh xin lỗi rằng anh không thể kết thúc tình yêu đấy được. Anh hãy quên em đi, vì em lấy chồng rồi mà, anh hãy quên em đi. Anh xin lỗi, anh không thể. Làm sao anh làm thế được? Luôn ở đây mà. Anh không thể kết thúc cái tình yêu đối với em được. Đấy dù em đã cầu xin anh và anh đã rất cố, nhưng anh không thể làm được, anh xin lỗi.

Minh Anh: *Ai nghe được sướng lắm.*

Trong Suốt: *(Cười)* Chưa cô nào nghe được cái đấy cả. Đấy, những cô người yêu cũ Trong Suốt chưa một ai nghe được cái đấy. Thế mới đau chứ! Anh không thể làm được, vì anh biết là dù anh cố cũng không thể làm được, vì anh biết nó luôn ở đây. Tình yêu của anh dành cho em chưa bao giờ mất đi cả.

Mọi người hãy nghĩ về những người yêu của mình xem, đã mất đi chưa? Nó vẫn ở đây mà. Nếu mình nghĩ nó mất rồi chẳng qua mình nén nó đang ở đâu đấy thôi. Mình đã dồn nén vào một góc nào đó. Chứ nó chưa mất. Tất cả tình yêu của các em ở đây ấy, với bất kỳ người nào ấy, chưa bao giờ mất. Đôi khi vì tức giận, vì ghen tị, vì đủ các loại khó chịu, mình vứt ra một góc, dồn nén qua một góc, coi như nó không tồn tại, tự lừa chính mình. Nhưng nó không bao giờ mất cả. Tất cả tình yêu không bao giờ mất. Tình yêu nó luôn ở đây mà, thì nó không thể mất đi được. Đấy, sự thật về Tình yêu luôn ở đây ấy, là như thế.

Tuy nhiên, nếu mà yêu kiểu một kẻ ăn xin, thì tất cả những điều vừa xong mình không cảm nhận được. Mặc dù mình thấy đúng rồi, nhưng không cảm nhận được, nghĩa là mình không cảm thấy nó đang ở đây. Khi đặt tay lên ngực, mình không thấy nó đang ở đây.

Còn nếu mình có thể yêu theo kiểu của ông hoàng, sự thật đấy, kiểu ông hoàng là kiểu sự thật, biết rằng là dưới nền nhà là đầy vàng. Biết rằng Tình yêu luôn ở đây ấy, thì khi đặt tay lên trái tim mình, chỗ này này, ngực mình này. Mọi người đặt tay lên thử xem, kiểm tra xem tình yêu của mình với người cũ đấy còn không, hoặc là người bất kỳ người nào đấy, mà đã từng yêu một lần rồi đấy, bất kỳ người nào trong đời. Tình yêu mà rộng ra là có thể tình gia đình, tình anh em, tất cả các loại tình, mở rộng ra vì tình yêu cũng là cùng một cái đấy thôi mà.

Minh Ngọc: *Trong Suốt cho em hỏi một chút ạ. Thế liệu có kiểu là tình yêu chuyển hóa mà không phải chuyển hóa từ người này sang người khác mà chuyển hóa từ dạng này sang dạng khác, ví dụ là từ nam nữ với nhau thì thành bạn bè ấy ạ.*

Trong Suốt: Vẫn là tình yêu, vẫn là tình yêu đấy. Mình gọi tên khác thì đấy là việc của mình. Nhưng khi đã đặt trên trái tim mình, và nghĩ về người ta, nếu mình trung thực thì mình sẽ cảm thấy là Tình yêu vẫn đang ở đấy.

Mọi người thử đi! Dành một phút để đặt tay lên trái tim, nghĩ về cái người mà mình tưởng là không yêu nữa rồi. Xem là tình yêu còn ở đấy không? Kiểm tra đi! Tất cả đều phải kiểm tra. Đấy, không chơi là tin Trong Suốt quá nên không cần kiểm tra nữa. Đấy, tất cả kiểm tra đi. Kiểm tra, kiểm tra! Không nhất thiết phải là tình yêu, không phải là tình yêu nam nữ, có thể tình yêu khác. Tình bạn, ví dụ một người bạn ngày xưa mình ghét, hay là mình chơi với họ, xong họ làm mình ghét, kiểm tra xem mình còn yêu họ không, tình yêu đấy còn ở đây không? Kiểm tra, tất cả kiểm tra hết đi! Không chơi lý luận! Tất cả phải kiểm tra! Ngay bây giờ!

Trong Suốt: Đấy, ai cũng phải kiểm tra hết, không ai được quyền là không kiểm tra.

Mọi người: *Thật kỳ diệu nó vẫn đang ở đây... Chạy loạn xạ... Rà soát hết rồi... Cảm xúc vẫn còn...*

Trong Suốt: Kiểm tra xem, tình yêu còn ở đây không? Kiểm tra, mọi người kiểm tra xem tình yêu còn trong đây không.

Minh Anh: *Tim vẫn còn ạ...*

Trong Suốt: Tất cả mọi Tình yêu vẫn còn ở đây. Đấy! Không chỉ đời này đâu, tình yêu các đời trước còn ở đây hết. Sự thật đấy! Tình yêu luôn ở đây. Ai trung thực sẽ cảm nhận được hết. Đấy, tất cả mọi tình yêu. Tình yêu không chỉ là nam nữ! Các loại tình yêu khác, tình yêu với gia đình, tình yêu với bạn bè, tình yêu với thiên nhiên, v.v..., nó đều là những tên gọi khác nhau của tình yêu. Biểu hiện khác nhau của tình yêu.

Tình yêu luôn ở đây, không đi mất được. Không thể đi mất được. Ngay cả nếu một người tràn đầy hận thù ấy, nếu mà nghe buổi hôm nay và thật sự kiểm tra, để tay lên ngực một lúc thì cũng sẽ thấy, ấm lên, và Tình yêu đang ở đấy. Dù mình đang hận thù với người ta luôn. Vì sự thật là không thể nào làm tình yêu biến mất được. Có thể bỏ quên tình yêu sang một chỗ để không nhìn thấy nó nữa, nhưng nếu chỉ cần để ý đến nó, nó sẽ xuất hiện trở lại. Nó biến mất vì mình không để ý đến nó, chứ không phải vì nó chết rồi. Mình để ý đến nó, để ý đến cái tình yêu đó là nó sẽ xuất hiện trở lại. Đấy! Ở đây có bạn nào mà hay ghen với cả bạn gái cũ người yêu đấy, thì phải thôi, chấp nhận thôi. Đấy! Mình không làm điều ngu ngốc nữa. Đơn giản nó luôn trong lòng của anh ấy hoặc cô ấy. Đấy! Nghe có buồn không?

Một bạn: *Buồn quá!*

Trong Suốt: Tất cả những điều đấy, nó không chỉ là lý thuyết, mà nó là thực tế với những ai biết cách yêu kiểu ông hoàng. Hay nói một cách khác là biết cách thoát ra khỏi trạng thái yêu theo kiểu ăn xin. Những ai biết cách thoát ra khỏi trạng thái yêu của người ăn xin thì đều sẽ yêu được theo kiểu ông hoàng, sẽ kinh nghiệm một cách trực tiếp rằng Tình yêu luôn ở đây. Và không thể đuổi tình yêu ấy đi được nữa.

Hôm nay không còn đủ thời gian để nói về làm thế nào để như vậy. Để làm được như vậy không thể nói ngắn được. Đấy! Đấy là chủ đề của nhóm Dự bị đấy! Thực ra chính xác hơn là

chủ đề của nhóm chính thức, nhóm Dự bị cũng không thể làm nổi điều đấy. Nhóm Dự bị thì cũng chỉ chuẩn bị cho điều đấy thôi. Chuẩn bị cho cái quá trình đấy. Còn nhóm chính thức mới là nhóm đang làm cái điều đấy. Và có phương pháp làm điều đấy.

Nếu mọi người không có phương pháp thì, tất nhiên trừ những người rất xuất sắc tự nghĩ ra được phương pháp, thì hầu như mọi người sẽ yêu kiểu ăn xin mãi, mặc dù biết thừa là không đúng. Nhưng kinh nghiệm thực tế của mình là yêu theo kiểu ăn xin. Mặc dù biết thừa là thực tại nó không phải như vậy. Đúng không?

Bản chất nó là như vậy. Đấy, những người có phương pháp, và đặc biệt là có quyết tâm, thì sẽ biết cách chuyển từ việc yêu theo kiểu một người ăn xin, sang kiểu ông hoàng. Đấy! Trong Suốt cũng trước đây cũng đã yêu theo kiểu ăn xin thôi, như tất cả mọi người thôi.

Nhưng có một con đường đấy, rất rõ ràng, không yêu theo kiểu ăn xin nữa. Không nhầm lẫn về tình yêu nữa. Không bao giờ hỏi những câu kiểu như lúc nãy nữa: “Thế nào là tình yêu đẹp hả anh?”, đúng không? “Anh ơi, yêu bắt đầu từ khi nào nhỉ?” Đấy, thế là biến mất! Đấy là điều hoàn toàn có thể làm được. Cách làm? Tất nhiên là anh biết cách rồi.

Nhưng mà để đến được, để làm được điều đấy phải có quyết tâm, phải có quyết tâm. Cái việc của nhóm Dự bị bây giờ đang làm, đang tập bây giờ ấy, là để quyết tâm hơn. Tôi biết rằng trên đời này có Tình yêu luôn ở đây. Nhưng mà hiện giờ tôi chưa cảm nhận được, tôi vẫn yêu theo kiểu ăn xin, luôn đi xin bố thí từ người khác. Nhưng tôi biết có một con đường, và tôi quyết tâm đi đến cùng với con đường ấy, đấy, để đến cái ngày đấy, ngày mà Tình yêu luôn ở đây. Tôi cảm nhận rõ ràng về điều đấy. Bây giờ thì nó đang ở đây nhưng mà tôi không biết.

Nếu có điều kiện, hôm nào đấy có điều kiện hơn, mà chỉ nhóm Dự bị không, vì cái này không giảng cho ngoài nhóm Dự bị thì anh sẽ giảng về việc là, phác thảo về con đường ấy, và làm thế nào để từ người yêu theo kiểu kẻ ăn mày, trở thành người có Tình yêu luôn ở đây. Có một con đường rõ ràng cho việc đấy.

Hôm nay là ngày Valentine đúng không? Đấy! Cho mọi người biết rằng thế nào là một ngày Valentine thực sự. Mà thực sự lúc nào cũng là ngày Valentine cả, không phân biệt được nổi là ngày Valentine nữa luôn. Nếu ngày nào cũng là Valentine thì không thể sinh ra ngày Valentine được nữa. Đúng không? Nếu lúc nào cũng là tình yêu thì không thể phân biệt là đoạn này là có tình yêu đoạn kia là không tình yêu nữa. Đúng chưa?

Thôi bây giờ anh cho hỏi đáp đến 11 giờ. Còn con đường thì sẽ giảng một lúc nào đó sau, còn ai về cứ về thoải mái. Giờ này là giờ ai cũng có thể về được rồi. Một số người hôm nay sẽ hơi ngạc nhiên vì tình yêu mình với người cũ vẫn đang ở đây đúng không? Đấy, nhưng mà thế mới là tự nhiên. Ngạc nhiên nhưng mà thế mới là tự nhiên... Mọi người nhớ nhé, những người không ở nhóm Dự bị là buổi sau đến phải có ý kiến, phải được đồng ý. Nếu xin thì xin qua bạn Hồng Nhung, trình bày hoàn cảnh.

Một bạn: *Hồng Nhung là ai?*

Trong Suốt: Đây, Hồng Nhung là bạn này. Thừa chị hoàn cảnh của em là người yêu mới bỏ, đúng không, gì gì đấy, v.v... và v.v... Tất nhiên Hồng Nhung phải xin Trong Suốt rồi, nhưng mà Hồng Nhung tổng hợp lại. Vì bài này giảng chung nên public cho tất cả mọi người được, nhóm An Tụ được.

Hồng Nhung: *Bài pháp này tên là “Ai cho tôi tình yêu” ạ?*

Trong Suốt: Là “Tình yêu luôn ở đây.” Tình yêu luôn ở đây. Đặt luôn là “Tình yêu luôn ở đây”.

Hồng Nhung: *Hôm trước bạn Ngọc Bích đã xung phong gõ bài “Sự thật về hôn nhân và gia đình” ạ.*

Trong Suốt: Ủa, có bài đấy rồi à?

Hồng Nhung: *Có ạ, hôm đấy là Hà Anh với Duy Nguyên cưới xong đấy ạ. Thì Trong Suốt giảng.*

Trong Suốt: À, rồi rồi.

Minh Ngọc: *Lúc này em có kể cái mà làm em đau khổ đấy là em bị phản bội và mất lòng tin. Nhưng mà có một điều đấy là đợt vừa rồi cuối năm, em đi nghe giảng xong rồi có một lần, bạn Phương nói về tình yêu, thế xong rồi Trong Suốt bảo rằng là: “Đừng có cố gắng chống lại những thứ mà nó không nằm trong mình, như một tảng đá mà ngăn dòng nước”. Trước thì cái bạn làm em đau khổ đấy thì em tìm mọi cách em không nói chuyện với bạn ấy, bạn ấy cố gắng nói chuyện, nhưng em không nói chuyện.*

Nhưng sau đợt đấy về em lấy hết dũng cảm em add lại Facebook của bạn ấy. Đấy là bước khởi đầu. Thế xong rồi cũng tình cờ thôi thì nói chuyện và em cảm thấy là chỉ cần nói chuyện với bạn ấy lại thôi thì mọi cái cảm giác của mình, cái đau khổ trước đấy không còn nữa. Em cũng chẳng hiểu nó như thế nào và tại sao lại thế. Bây giờ em lại thấy hai đứa lại bình thường hẳn với nhau. Như chưa từng có chuyện gì xảy ra ở đấy.

Trong Suốt: Đấy, vì Tình yêu luôn ở đây thì bất kỳ lúc nào tình cảm của em với bạn ấy vẫn đang ở đấy. Cái tình cảm tốt đẹp đấy, tình yêu đấy, vẫn đang ở đấy. Và bởi vì trong tình yêu không thể có đau khổ được.

Trong Tình yêu, nếu đau khổ thì là cái gì bên ngoài tình yêu. Trong tình yêu không có đau khổ. Mà Tình yêu luôn ở đây, nên đau khổ sẽ không ở đây. Tình yêu đủ lớn thì đau khổ sẽ không ở đây nữa. Đấy là sự thật. Tuy nhiên, tất nhiên trong trường hợp của em không phải do em tu hành mà đạt được, mà là may mắn đạt được cái đấy, nghĩa là hoàn cảnh, do hoàn cảnh. Còn nếu người tu hành ấy, đã tu hành ấy, là người mà sẽ ý thức được cái tình yêu đang ở đây đấy, và nó tỏa sáng một cách mạnh mẽ tới nỗi đau khổ, nhầm lẫn là bị tan sạch. Đấy, thì đấy là kết quả do tu hành. Tất cả các em là do duyên, may mắn, nhưng mà cả hai cái đấy xảy ra đều là sức mạnh của tình yêu hết.

Nếu xảy ra điều đấy cũng là do tình yêu có sức mạnh đấy. Nó có sức mạnh là làm cho mọi đau khổ biến mất. Đấy! Đấy như lúc này Trong Suốt nói đấy, em vẫn yêu anh dù anh phản bội em, đấy là sự thật đấy. Nếu ai mà đã khám phá ra trạng thái tình yêu luôn ở đây rồi ấy, thì hoàn toàn nói câu đấy một cách nhẹ nhàng như Trong Suốt vừa nói xong. Em vẫn yêu anh dù anh phản bội em. Chẳng có vấn đề gì xảy ra đối với tình yêu này cả. Đấy! Nó vẫn thế mà, nó vẫn ở đây mà, nó vẫn thế mà. Em vẫn yêu anh dù anh phản bội em. Nhưng mà cái người ấy phải chứng nghiệm được cái trạng thái Tình yêu luôn ở đây.

Có một con đường làm được điều đấy. Và cái người bước trên con đường ấy thì càng ngày càng cảm thấy tình yêu đang ở đây rõ hơn, chứ không phải đợi đến cuối con đường mới nhận ra Tình yêu luôn ở đây. Càng bước trên con đường ấy càng thấy rõ ràng là Tình yêu đang ở đây. Đơn giản thế thôi!

Thực ra hôm nay nếu có nhiều thời gian hơn Trong Suốt sẽ giảng là tại sao mình lại yêu theo kiểu ăn xin, lúc nãy nói là rõ ràng yêu theo kiểu ăn xin, tại sao lại thế? Đấy! Nhưng mà thôi, hôm nay không đủ duyên, hôm nay hết thời gian, như vậy cái chủ đề này phải kéo dài có thể một buổi, một hai buổi nữa mới hết được. Hôm nay mới chỉ cho mọi người biết sự thật là gì. Tại sao mình lại nhầm? Đấy! Rõ ràng Tình yêu đang ở đây mà tại sao mình cứ nhầm là nó không ở đây? Điều gì xảy ra? Điều gì đã xảy ra? Hoặc là điều gì đang xảy ra ngăn cản điều đấy, ngăn cản việc nhận ra điều đấy?

Thu Trang: *Cho em hỏi, ví dụ cái tình yêu ấy, mình vẫn cảm nhận là mình vẫn yêu người ta rất là nhiều, thế nhưng ngoài cái tình yêu ra thì mình cảm thấy mình rất là đau khổ ấy a, thì...*

Trong Suốt: Đúng rồi, đấy, sẽ giảng ở các buổi sau đấy. Tại sao lại thế? Tại sao lại, Tình yêu đang ở đây mà mình vẫn khổ? Cái nhầm lẫn nào làm cho cái cảm giác khổ xuất hiện? Có một cái nhầm lẫn, có một cái nhầm lẫn làm cho mình cảm thấy khổ. Dài lắm, nói ra hết cả buổi mất! Buổi sau!

Mọi người về suy nghĩ. Mọi người về tìm lý do tại sao. Tại sao Tình yêu đang ở đây mà tôi lại không thấy nó đang ở đây, mà tôi lại cảm thấy đau khổ ở đây, đấy. Buổi sau Trong Suốt sẽ trả lời, một cách rõ ràng, một cách logic. Đấy, nếu có thời gian, buổi sau nếu có thời gian thì có thể nói qua về con đường giải quyết nó, cái nhầm lẫn ấy. Đúng là có một cái nhầm lẫn. Giống như thế này này, rõ ràng là vào ban ngày, nhưng ngược lên bầu trời có thể vẫn thấy tối mịt, cực kỳ u tối.

Mặt trời đang ở đây, đúng chưa, nhưng mà nó tạm thời bị mây che. Đấy! Tình yêu đang ở đây, nhưng cũng bị những đám mây che nó, và tôi không nhận ra nó đang ở đây, mặc dù nó vẫn đang ở đây. Mặt trời đang ở đây, nhưng tôi ngược lên bầu trời tôi nghĩ hình như vẫn trời tối. Mặt trời hình như không ở đây. Bởi vì có những đám mây che nó. Đấy, ở đây cũng thế.

Thu Trang: *Rõ ràng là mình cũng không phải là mình kỳ vọng là bây giờ người ta phải về bên mình hoặc là mình với người ta phải là một đôi chẳng hạn, nhưng mà nó vẫn cứ bị cảm giác là đau khổ, vì cái tình yêu đấy...*

Trong Suốt: Đúng thế! Đấy, Trang trả lời câu lúc nãy là đau khổ vì tình yêu đấy, thực ra là không vì tình yêu. Mặt trời không thể làm mình đau khổ được. Đau khổ vì cái che giữa mình với mặt trời. Đau khổ đến từ những đám mây. Cái mình phải nhận ra là đám mây. Đấy, nhưng đám mây bao giờ cũng tạm thời, một lúc sau sẽ tan. Mây nào cũng tan hết. Đấy, nhưng lâu tan!

Nếu mình không tu hành gì thì cả đời mình, nó tan ở chỗ khác, lúc nào, đời nào ấy, chứ đời này nó chả tan, đấy. Nhưng mình hiểu, khi mình hiểu mình sẽ biết cách làm nó tan. Và khi nó tan rồi mình sẽ thấy, ừ hóa ra mặt trời vẫn ở đây suốt. Đấy, rất âm áp, rất dễ chịu.

Đấy, một con đường khác nói về tu hành. Có người nói tu đạt được trí tuệ đúng không? Còn hôm nay Trong Suốt nói là tu để đạt, để nhận ra được tình yêu vĩnh cửu, vĩnh hằng, tình yêu này vĩnh hằng, nó luôn ở đây, nó là vĩnh hằng. Khi nào lúc có lúc biến mất không ở đây nữa thì nó không vĩnh hằng. Tu để nhận ra tình yêu vĩnh hằng. Thực sự đấy, tu hành để nhận ra tình yêu thực sự, luôn ở đây, không bao giờ mất cả.

Đứa bé sinh ra là có tình yêu rồi. Đấy, từ bé tí sinh ra đã có tình yêu. Luôn ở đây, từ lúc sinh ra tới lúc chết đi, nó vẫn tồn tại ngay cả lúc mình đang thù hận. Và lúc mình... chẳng qua mình che giấu không nhìn thấy nó, cố gắng nhìn thấy nó sẽ thấy thôi, tồn tại ngay khi đang... giống như khi mọi người đang yêu nhau mà ghét nhau ấy, đấy, ghét, bức tức, khó chịu người khác ấy - cái người mình yêu ấy - thì lúc ấy Tình yêu vẫn đang ở đấy mà. Hay là nó đi mất? Vẫn đấy đúng không, xong mình bảo vừa yêu vừa ghét đúng không? Đấy, hay nói thế đúng không?

Tình yêu luôn ở đây. Và ghét cũng chỉ là tạm thời thôi. Ghét chỉ là đám mây mà. Tất nhiên nó có thể che rất lâu, có những người hận nhau mấy chục năm. Hận nhau đến hết cả đời luôn. Nhưng mà sẽ đến lúc nào đấy sẽ tan, đời này đời sau sẽ tan. Đấy, các đám mây, ghét bỏ rồi nhầm lẫn, là những đám mây che phủ mất ánh nắng mặt trời, nhưng rồi cũng tan hết. Sức mạnh tình yêu mạnh như thế, có thể làm tan đám mây. Đấy, tình yêu có khả năng làm tan các đám mây. Đấy là sức mạnh của tình yêu.

Như vậy trả lời câu hỏi tại sao Tình yêu đang ở đây mà tôi lại không cảm nhận được, hoặc là không rõ ràng, đấy là chủ đề buổi sau: “Làm thế nào để tôi từ người yêu kiêu ăn xin thành người yêu kiêu ông hoàng? Từ người không biết Tình yêu đang ở đây thành người luôn luôn biết Tình yêu đang ở đây? Không chỉ biết mà luôn luôn cảm nhận được Tình yêu đang ở đây”. Đấy, đấy là chủ đề buổi sau nữa.

Còn Tình yêu thì luôn luôn sung sướng hạnh phúc. Không thể có tình yêu xấu được. Tình yêu luôn đẹp. Nếu, khi mà mình đã cảm nhận Tình yêu ở đây rồi thì không thể, không thể cảm nhận đau khổ được. Mình đau khổ mình không cảm nhận được Tình yêu đang ở đây. Mặc dù đang ở đây nhưng mình không cảm nhận nó đang ở đây. Không cảm nhận được nó, thì mới có đau khổ xuất hiện, còn khi nó đang luôn ở đây thì không thể có đau khổ xuất hiện.

Và mình cũng biết trân trọng những người mà đến đánh thức tình yêu. Đến cho mình biết rằng Tình yêu đang ở đây. Đấy, có thể là người yêu của mình đấy. Tự nhiên làm cho mình, đang tưởng là mình không yêu ai, mình thấy mình có yêu. Thế là mình, lúc đấy mình làm tưởng là người kia mang tình yêu đến, nhưng đấy chỉ đơn giản là dấu hiệu cho mình biết Tình yêu đang ở đây.

Cái người đấy rất đáng trân trọng, dù có thể sau này người đấy làm điều xấu với mình, thì cái đoạn đánh thức là rất quan trọng. Dù sau này người ta có thể là phản bội mình, người ta đối xử xấu với mình, người ta làm đủ các loại chuyện, thì cái sự đánh thức đấy là rất quan trọng. Đúng không? Nhưng nếu mình khổ, thì mình không còn gọi là, không còn cảm thấy tình yêu với họ nữa, nhưng không có nghĩa họ không quan trọng nữa đâu, không quan trọng tí nào đâu. Họ đã quan trọng ở cái thời điểm đấy, đánh thức. Có thể bây giờ không quan trọng nữa thật. Nhưng mà ở cái thời điểm đấy, đánh thức đấy, rất quan trọng. Đấy! Mọi người đồng ý không? Ai đang yêu đấy, ai đã yêu sẽ hiểu. Ai chưa yêu thì chả biết được, Vinh chắc là chỉ có tin thôi. Trông mặt Trong Suốt đáng tin thì tin thôi.

Mọi người: Chưa yêu bao giờ... Ngây thơ...

Trong Suốt: Có bạn đấy, mấy bạn chưa yêu bao giờ thì biết rồi đúng không? Ai khen ai thích tình yêu đẹp đúng không? Tình yêu đẹp thật, và đấy là lý do vì sao cả thế giới ca ngợi tình yêu và viết văn thơ về tình yêu, làm phim về tình yêu.

Đẹp thực sự, không thể bản được luôn, không thể xấu được luôn. Tất cả, tất cả loài người sẽ ca ngợi nó. Mà không chỉ loài người, các vị Trời, Chư Thiên đấy, ca ngợi nó suốt. Các bài ca, bài thơ trong tương lai cũng thế thôi, trong quá khứ cũng thế, trong tương lai cũng thế, sẽ ca ngợi tình yêu mãi mãi, vì nó tồn tại mãi mãi, đẹp mãi mãi, cho nên sự ca ngợi nó là đúng, chắc chắn sẽ xảy ra.

Còn làm thế nào để cảm nhận nó mãi mãi, đấy, thì đấy là chủ đề của con đường tu hành, không tu hành đừng mơ. Những bạn nào ở đây, không ở trong nhóm Dự bị thì thôi đừng có mơ. Tất nhiên là hiểu về điều đấy thì đúng rồi, nhưng mà cảm nhận được nó mãi mãi thì khó lắm! Vô cùng khó! Tất nhiên không phải là đừng mơ 100%. Có thể là một ngày nào đó họ tìm con đường khác, một con đường nào đấy, cũng dẫn đến kết quả đấy, thì cũng gọi là tu hành. Nhưng mà tôi mới đến đây rồi tự nhiên một ngày tôi cảm thấy tình yêu vĩnh hằng ở trong tôi, thì không xảy ra, vì đám mây nó che mãi. Và ngày ấy là ngày vô cùng xa.

Ở ngay trong cuộc đời này, thậm chí ngay ở đây, có những người, thậm chí buổi sau khi nghe Trong Suốt giảng có những người sẽ hiểu luôn tại sao, và có thể cảm thấy ngay lập tức trong buổi giảng luôn, là Tình yêu đang ở đây. Nói chung ngày hôm nay có thể có những người cảm nhận được điều đấy. Nghe giảng xong đã thấy Tình yêu ở đây ngay rồi. Thay vì phải đợi một anh nào đấy đến đánh thức, cô nào đấy đến đánh thức. Đấy, Tình yêu ngay ở đây, nó tràn ngập trong tâm hồn tôi.

Thôi, hỏi đáp đi, hỏi đi. Mình chỉ còn 15 – 20 phút nữa thôi, để hỏi thôi.

Một bạn: Bao giờ thì đến buổi sau ạ?

Trong Suốt: Hà?

Một bạn: Bao giờ thì đến buổi sau ạ?

Trong Suốt: Buổi sau á, buổi sau đến, có thể lần phóng sinh sau, hoặc là sau nữa, tùy, tùy vào cái hoàn cảnh.

Một bạn: Một tháng phóng sinh một lần hả Thầy?

Trong Suốt: Hai lần. Nhưng không nhất thiết là buổi phóng sinh nào cũng nói chuyện. Nhưng thường là sau phóng sinh thì chắc là một hai buổi sẽ nói chuyện một lần.

Hồng Vinh: Thưa Trong Suốt, sau ngày hôm nay thì mọi người nghe được nên có áp dụng như thế nào?

Trong Suốt: Nghĩ về điều này, cho tới lúc tin nó hoàn toàn, áp dụng tốt nhất là nghĩ, không chỉ nghĩ, mà phải suy ngẫm, phân tích, thậm chí là phản biện, cách nào cũng được, miễn là mình suy ngẫm về nó sâu sắc.

Vì càng nghĩ sâu chính là cách để nó xâm nhập vào trong tinh thần mình. Cái tâm mình đấy. Mình càng nghĩ cái gì nhiều thì nó xâm nhập vào cái tâm mình nhiều. Nghĩ kiểu gì, thậm chí đôi khi mình nghĩ về nó là xấu là sai, xong lúc sau mình sửa được mình thấy là đúng, nhưng càng đào sâu về nó, càng xâm nhập vào tâm mình. Càng xâm nhập vào mình, mình càng dễ dàng tin rằng Tình yêu luôn ở đây. Đấy chính là mình mở cánh cửa cho Tình yêu luôn ở đây.

Mình tin rằng Tình yêu luôn ở đây ấy, chính là cách mình mở, một trong những cách mình mở cánh cửa để nó luôn ở đây, là mình cảm nhận được nó. Ví dụ khi mình thấy ghét người ta mình bảo thực ra Tình yêu vẫn đang ở đây, mình vẫn đang yêu người ta, đúng không, thì chính là mình đang mở cánh cửa cho việc là, Tình yêu vẫn luôn ở đây, ngay cả lúc mình đang ghét. Một lúc sau cái ghét sẽ biến mất nếu làm được như vậy. Nên là đầu tiên mình phải hiểu đúng này, suy nghĩ về nó này. Hiểu chưa đủ, mà nghe, đầu tiên phải nghe Trong Suốt nói này, xong rồi suy ngẫm về nó để hiểu cho đúng này, thì chính là mình mở cánh cửa để tình yêu nó xuất hiện vào đây, ngay bây giờ.

Cái niềm tin vào đấy càng mạnh, mình hiểu về nó càng sâu sắc, thì nó càng dễ xuất hiện ở đây hơn, càng dễ lộ ra ở đây hơn, hơn bao giờ hết. Ví dụ khi mình nghe bạn mình nói là: “Tớ hết yêu anh ấy rồi cậu ạ.” Ví dụ thế, mình áp dụng bài hôm nay phân tích luôn, mình nghĩ xem đúng không, đấy, nếu mình cảm thấy là đúng rồi, mình sẽ nói với cậu ấy là: “Không, tình yêu của cậu với cả anh ấy vẫn ở đây”. Đấy!

Đấy là một cách sống. Ít nhất là mình phân tích với chính mình thấy là ừ thực ra vẫn ở đây, chẳng qua cô ấy tránh mặt thôi, che mắt không nhìn thấy thôi. Đấy, có bài hát của Trịnh Công Sơn đấy, “Tình ngỡ đã quên đi” đúng không?

Một bạn: *Tình nhớ.*

Trong Suốt: Bài “Tình nhớ” đúng không? Bài ấy như thế nào ấy nhỉ? Ở đây có cao thủ văn thơ nào không? Ở đây trong nhóm Dự bị thường có nhiều cao thủ văn thơ lắm. “Tình ngỡ đã quên đi nhưng tình vẫn còn đây” à? Đấy, sự thật, đấy là sự thật luôn đấy. Tình ngỡ đã quên đi mà, đúng không, tình ngỡ đã ra đi hay là quên đi? Nhưng tình vẫn còn đây. Đấy! Tất cả mọi người đều giống hệt cái cô trong bài hát đấy.

Trịnh Công Sơn tuy là không phải người giác ngộ, nhưng ông ấy là người quan sát rất giỏi về sự thật, nên là ông ấy nhìn thấy được, tưởng ra đi rồi, nhưng mà ông sờ tay lên ngực một lúc, cuối cùng hóa ra còn đây ở đây chả khác gì cả. Đấy, ông ấy là người rất trung thực với chính mình. Ông ấy nói và phát biểu những câu rất hay là vì thế. Tức là ông ấy là người trung thực. Đấy, “Tình ngỡ đã ra đi nhưng mà vẫn còn đây.” Quá chính xác luôn! Điều đấy đúng với tất cả những người ở đây. Tất cả mọi Tình yêu vẫn còn ở đây hết. Còn đây luôn.

Đấy, nên sống là như thế, ví dụ Vinh nghe một bạn nói là: “Tớ ghét anh ấy lắm rồi.” Hoặc là bạn gái mình nói là: “Em ghét anh lắm!” Nhớ được câu ấy thì càng tốt. Thực ra cô ấy vẫn yêu mình đây, đúng không? Cách tập đấy! Cách tập, và cái cách mà mình mở cửa để Tình yêu nó luôn ở đây. Cách vén mây đấy! Cách tập khác là mình đặt tay lên ngực kiểm tra xem Tình yêu còn ở đây không. Khi mà mình thấy thiếu tình yêu. Khi mà mình lý luận mãi, mình thấy là lý luận, lý luận nhưng không biết nó còn ở đây không.

Đặt tay lên ngực này, tập trung vào cái chỗ đặt tay này! Đặt tay ở giữa cái trung tâm này, đấy! Trung tâm ngực luôn, ở giữa ức ấu, ừ đấy. Đây là trung tâm của tình yêu. Trung tâm này là trung tâm tình yêu. Tất cả năng lượng của tình yêu ấy, là nằm ở chỗ này. Nên là khi đặt tay lên đấy, và để ý vào điểm đấy, thì mình sẽ cảm nhận được nó, vì nó đang luôn ở đây mà. Tất cả năng lượng của tình yêu luôn nằm ở chỗ này. Đây, nên là khi mình đặt tay lên nó mình cảm nhận được sự ấm ảm ở đây.

Về mặt cảm giác là ấm áp, cảm giác ấm áp ở trong này, dễ chịu ở ngay chỗ mình đặt tay này này, để biết rõ Tình yêu vẫn đang còn ở đây. Đây! Đây là một cách gọi là vật lý luôn. Rất vật lý! Cách kia là nghĩ trong đầu, bằng một đồng lý luận Trong Suốt vừa nói. Từ này đến giờ, một đồng lý luận, phát hiện ra là vẫn ở đây, cũng được. Nếu người nào sống thiên về lý trí, đấy, nhưng mà cách tốt hơn, là đặt vào đây kiểm tra xem, là có cái cảm giác ấm áp dễ chịu ở đây không. Cho dù lúc đấy là lúc mình đang giận dữ. Ngay khi đang giận dữ, đặt tay vào đây kiểm tra, để ý đây một lúc xem là có ấm áp dễ chịu ở đây không.

Ngay khi đang buồn, ví dụ mình đang buồn, đang buồn vì tình yêu chẳng hạn, mình nghĩ là tình yêu không ở đây đúng không, mình kiểm tra xem nó có ở đây không, bằng cách đặt tay ở đây này, để ý ở đây xem cái trung tâm này nó có ấm áp dễ chịu không. Đây, tình yêu thể hiện một cách vật lý như thế. Yoga đấy, cái đấy gọi là yoga, yoga về tình yêu.

Ai đặt tay vào đây nhiều sẽ càng ngày càng cảm thấy nó ở đây, một cách vật lý mạnh mẽ hơn, chứ không phải là chỉ về mặt tâm lý. Càng ngày đặt tay vào đây nhiều, càng ngày cái chỗ này của mình thường thấy thoải mái dễ chịu trong lồng ngực này.

Mình đặt bàn tay nào mà nhạy cảm hơn ấy. Có người nhạy cảm với tay phải, thì đặt tay phải, tay trái có người khác nhau. Có người mỗi người một tay khác nhau. Cái tay mình cảm thấy rất nhạy cảm, mình cảm thấy ấm áp dễ chịu, và lúc đấy mình sẽ không dẫn vật về chuyện là tại sao mình vẫn thấy nhớ tình yêu cũ này, tại sao mình vẫn nghĩ đến anh ấy, tất cả những thứ đấy, vô nghĩa hết, nó luôn ở đây, chuyện này chuyện đương nhiên. Trước đây mình cứ dẫn vật dẫn vật, dẫn vật, bản khoăn, bản khoăn, bản khoăn, đúng không? Đây, thầy Huệ gật gù đấy. Đây, nói thay lòng mọi người thôi. Đúng không? Nhưng mà bây giờ đừng bản khoăn nữa, nó nằm ở đấy mãi mà. Rồi! Tiếp đi!

Minh Phương: *Lúc này chị Minh Anh chị có nói ấy ạ, là ví dụ như là chị Minh Anh cùng một lúc chị ấy thích ba bốn người, thế thì mình giải quyết thế nào?*

Trong Suốt: Giải quyết cái lẽ đời ấy gì? Lẽ tu thì bình thường rồi, vì nó tự nhiên. Đúng không? Mình thích bao nhiêu người là chuyện quá bình thường vì Tình yêu đang ở đây mà. Ở đây thì nó luôn tỏa ra ấm áp tất cả mọi nơi thôi. Đúng không, lẽ đời nghĩa là mình, đời là mình, đơn giản là mình hiểu nhân quả rồi mình làm. Đây, thế thôi!

Mình chọn điều gì cái nhân quả dẫn đến tốt nhất. Còn nếu mình chưa biết làm gì thì để yên đấy. Để yên đấy cũng là một cách tốt. Để yên đấy để cho mình luôn được đánh thức. Đây, nếu một hai anh biến mất thì vẫn còn anh thứ ba, anh thứ tư mà, đấy, nên không vấn đề gì cả, lúc đấy tự nhiên mình được đánh thức. Mà chắc chắn là ai cũng như thế cả, ai cũng giống Minh Anh cả thôi. Ví dụ mình đã yêu hai ba anh rồi, hai ba anh vẫn ở đây mà. Hay mình đang để ý vài anh, chuyện bình thường có gì đâu. Chuyện đấy là chuyện đương nhiên là xảy ra. Và nó xảy ra vì một cái lý do rất là chính đáng để cho mình biết là Tình yêu luôn ở đây.

Và cũng là một cơ hội để..., buổi sau, buổi này không có thời gian, buổi sau để Trong Suốt sẽ giảng cho mọi người là, nó là cơ hội để mình tập luôn cái cách biết được Tình yêu ở đây mãi mãi. Chính nhờ cái tình yêu đấy, cái sự xuất hiện của cái người đấy, hay của vài ba người đấy, để mình tập cái phương pháp nhận ra rằng Tình yêu luôn ở đây, luôn luôn ở đây.

Nên là cái việc yêu vài người, với cả cái việc yêu một người, nhiều khi còn tốt hơn là mình chả yêu ai. Có khi mình không có ai đánh thức cả, mình không tự thức được, thế xong mình nghĩ rằng Trong Suốt nói thế nào ấy chứ, đấy. Nhưng nếu có một người, mình đang yêu ai đấy chẳng hạn, hay ai đấy làm cho mình rung động thì rất dễ, rất dễ để tập cái cách là tình yêu đang ở đây. Quá dễ luôn, vì nó đang rõ ràng tôi cảm thấy ở đây thật.

Lúc này Mỹ Nhân có nghe đoạn các cô người yêu cũ của Trong Suốt đang ở đây không ấy nhờ? (*Mọi người cười to*) Thật là đáng tiếc! Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Nói đùa thế thôi, nhưng Mỹ Nhân đã tập nhiều rồi. Bây giờ trình hơn xưa nhiều rồi, chả vấn đề gì cả.

Hải Nam: *Trong Suốt ơi, thế mới gặp mà cái cảm giác thích thì không phải là yêu?*

Trong Suốt: Là tình yêu đã được đánh thức. Tình yêu đủ gặp một cái duyên đủ, nó vẫn đang ở đây nhưng mà lâu nay không cảm nhận được, tự nhiên nó được gõ boong một cái, à, coong, một tiếng coong là em nhận ra là nó đang ở đây. Tình yêu nói với em rằng là: “Tôi đang ở đây đây”. Đây, người kia là cái duyên đấy. Đây sự thật là như thế thôi.

Hải Nam: *Chẳng hạn, dạo này em thấy... rất yêu mọi người.*

Trong Suốt: Được, tốt! Quá tốt! Khi mà nó được đánh thức rồi ấy, nó có khả năng, đấy, khả năng yêu mọi người. Chưa đánh thức thì có thể mình gặp ai mình thấy ghét, nhưng mà đánh thức rồi, giống như là khi đang yêu, yêu bầu trời đấy, yêu cành cây hoa lá. Đánh thức rồi thì đơn giản nó tỏa hơi ấm của nó đến mọi người thôi. Yêu thì là yêu thôi, chả có gì cả.

Hồng Nhung: *Hôm trước Nam nhắn tin cho em ạ, khi nào mọi người ở Đà Nẵng về? Em nhớ Trong Suốt và mọi người quá.*

Trong Suốt: Chính xác! Tốt! Đây! Khi tình yêu được đánh thức rồi nó rất mạnh mẽ. Khi nó được đánh thức, bắt đầu đánh thức rồi nó rất mạnh mẽ. Và ngày càng được tiếp tục được mình hỗ trợ, mình không đè nén nó xuống, mình không tránh bỏ nó đi, thì nó sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Đây, mạnh mẽ đến mức là bắt đầu mình sẽ cảm nhận được nó. Ví dụ mình sẽ rất dửng cảm, mình dửng cảm hơn nhiều, mình sẽ mở rộng tâm hồn mình ra này, mình sẽ tha thứ rất dễ này, đây là mạnh mẽ đấy. Mình sẽ thấy yêu thương và chấp nhận rất dễ. Mình sẽ vượt qua những cái sợ hãi mà trước đây không có tình yêu mình không vượt qua được. Nhiều thứ lắm, nhiều thứ xảy ra. Nó đánh thức toàn bộ luôn, toàn bộ cái tiềm năng của mình, trước đây vốn bị khóa lại, giờ nhờ tình yêu mà đánh thức tất.

Minh Phương: *À, Trong Suốt ơi, hôm trước em mới phát triển được một cái ý tưởng từ một câu nói của Trong Suốt. Tức là trước tết thì em gặp Trong Suốt và Trong Suốt có nói một câu đó là: “Đối với Trong Suốt thì việc mọi người chào hỏi hay không chào hỏi nó không quan trọng, thường cách thức của mọi người đối với Trong Suốt như thế nào nó không phải là vấn đề. Vì đối với Trong Suốt thì vấn đề là mọi người tu tập được, và hướng dẫn cho mọi người giải thoát được.” Thì em về em cứ nghĩ mãi.*

Và sau đó thì em ngộ ra một điều đó là cái tình cảm của mọi người đối với Trong Suốt ấy, nó xuất phát một cách rất là tự nhiên. Và nó không phải là khi mà Trong Suốt nói - điều đó Trong Suốt không yêu cầu, nhưng quay ngược trở lại thì đến cả bản thân em thì em cảm thấy là em là người rất là hay đề phòng và cảnh giác với mọi người. Nhưng mà em thấy là ít nhất đứng ở môi trường này và khi mà em gặp Trong Suốt thì mình cảm thấy là mình nhẹ nhõm hơn rất nhiều, và mình cảm thấy mình thanh thản và thoải mái hơn nhiều. Thì nó là điều mà em cảm thấy rằng từ tết đến giờ là rất phấn khởi và hôm nay em muốn chia sẻ với mọi người.

Trong Suốt: Trong Suốt là “Chuyên gia đánh thức”, không biết à? (Mọi người cười to) Nghề nhân về đánh thức, đấy! Nghề nhân đánh thức tình yêu mọi người đấy.

Minh Phương: *Vâng, chính vì thế mà hôm vừa rồi em mới post một cái bức ảnh của Trong Suốt lên ấy. Bởi vì em nói với cả mấy anh chị em ở trong cả phòng của em rằng là, em so sánh mấy bức ảnh của mấy ông doanh nhân với cả Trong Suốt. Em hỏi là có thấy sự khác biệt giữa hai con người này không? Tức là em không nói với họ là ai với ai cả. Thế xong đến khi mấy người cũng nói rằng là, nhìn ông nào cũng to, béo. Thế xong em chỉ nói là, sự khác biệt ở rất là nhiều doanh nhân thời điểm hiện tại đó là, trong tất cả những cái khuôn mặt, thì các bức ảnh của Trong Suốt có một cái nét đặt trưng lớn nhất, đó là sự thanh thản.*

Và em không thấy doanh nghiệp nào mà họ làm việc mà họ lại không hiện lên một nét lo âu trên cái gương mặt của họ. Và em thấy, em thấy rất là bất ngờ trước Tết Trong Suốt nói đến từ gọi là: Trạng thái sống.

Từ đó về sau là em cứ nhìn Trong Suốt, và em xem tất cả các bức ảnh của Trong Suốt rất là nhiều và có nét đặc trưng rất là rõ. Và em hỏi tất cả mọi người là bạn cảm thấy gì ở hai cái bức tranh, hai cái bức ảnh của Trong Suốt - cái hôm mà Trong Suốt ở Đà Nẵng, thì bạn có cảm giác về cái bức ảnh nào sẽ làm cho bạn cảm xúc nhiều hơn. Nhưng thực ra cả hai bức ảnh, rất là nhiều cái bức ảnh của Trong Suốt nó đều khiến cho người ta có cảm giác là nhìn vào đấy, người ta thấy được cái gì đấy hết sức thanh thản. Và mình rất là nhẹ lòng.

Trong Suốt: Nghề mà, đánh thức mà, phải thế thôi. (Mọi người cười) Đấy, đánh thức bằng nhiều cách. Tranh ảnh, đấy! Bằng hình ảnh đấy! Bằng hình ảnh, bằng âm thanh.

Minh Phương: *Vâng, thành ra kể cả những người bạn bè của em xung quanh, những người trong phòng em, người ta cũng thấy giật mình, ừ cũng đúng!*

Trong Suốt: Một người Thầy, nghề của ông Thầy là đánh thức. Ông Thầy giá trị lớn nhất là đánh thức. Còn đánh thức bằng mọi cách. Chứ không phải chỉ có bằng mấy câu nói, bằng tất cả. Nhưng mà đánh thức quan trọng nhất là từ trạng thái sống của ông Thầy. Cái giá trị mạnh nhất là trạng thái sống. Mà bây giờ Trong Suốt mới chỉ dùng một ít cách thôi, còn nhiều lắm. Rất nhiều cách. Còn rất nhiều cách để đánh thức.

Minh Anh: *Hết giờ rồi Trong Suốt ạ.*

Trong Suốt: Đấy, ngôi thế này là đánh thức đấy mà không biết. Không ai biết đấy, đúng không? Tưởng ngôi nhìn Trong Suốt là không đánh thức à? Nhảm to rồi, đánh thức từ nãy đến giờ. Đấy, ngôi không ấy, không phải nghe ngôi nói đâu, ngôi không ấy. Ngôi không cũng là đánh thức. Đánh thức nhiều, nhiều mức độ, nhiều chiều sâu khác nhau. Chiều nông nhất là lời

nói, là nông nhất trong các loại nông. Lời nói bao giờ cũng là nông nhất, kém nhất đấy, cách đánh thức kém nhất đấy.

Minh Phương: *Hôm trước tết chị Lý chị cũng nói là chưa bao giờ chị gặp người nào mà đẹp như Trong Suốt. Em nghĩ: “Quái tại sao chị ấy lại nói thế?”*

Trong Suốt: Cuồng tín đấy, bắt đầu đến đoạn cuồng tín. (Mọi người cười to) Cái kiểu người như vậy là ngày xưa người ta gọi là đến với giác ngộ bằng lòng sùng tín. Ủ, có những người giác ngộ bằng lòng sùng tín. Có người chỉ ngồi viết thơ ca ngợi Thầy mà giác ngộ. Viết thơ hoặc là có những ông chỉ nghĩ đến Thầy thôi là mắt chảy giàn giụa, các loại râu riếc lông liếc dựng thẳng đứng lên. Đấy, có những con đường giác ngộ bằng lòng sùng tín.

Minh Phương: *Thầy ơi em chỉ đến vòng thắc mắc thôi.*

Trong Suốt: Ồ, nói đùa đấy! Còn rất dài... (Mọi người cười to, không nghe rõ)

Minh Ngọc: *Nhưng mà Phương nói đúng đấy Trong Suốt ạ. Lần đầu tiên em gặp Trong Suốt em thấy bình thường, nhưng càng ngày càng thấy Trong Suốt đẹp trai. (Mọi người cười to)*

Minh Phương: *Không phải một mình em đâu Trong Suốt ạ.*

Trong Suốt: Thức tỉnh à? Thức tỉnh với sự thật đấy.

Minh Thành: *Bình thường Trong Suốt đẹp trai rồi, bây giờ bạn mới thức tỉnh thôi.*

Bạn khác: *Bây giờ mới cảm xéng dào...*

Trong Suốt: Trong Suốt có thể không đẹp trai, không đẹp trai lắm, đấy, nhưng mà Trong Suốt có khả năng đánh thức cái đẹp trong mọi người. Còn khi cái đẹp được đánh thức rồi tự nhiên thấy xung quanh đẹp. Thấy xung quanh đẹp dần lên. Tự nhiên thấy xung quanh đẹp. Đến một ngày nhất định thấy không thể xấu được, xung quanh không thể xấu được. Một ngày đủ xa là sẽ thấy không thể xấu được luôn.

Minh Phương: *Trong Suốt ơi, em muốn hỏi một điều nữa đó là kể cả trong tình yêu, thì khi mà mình tu tập gần như kể cả những người yêu mình họ cũng sẽ bám víu vào mình. Bởi vì nếu mà xét trên một góc độ nào đó thì cái người yêu mình họ cũng đang là người thiếu. Và nếu mà mình là người biết được cái con đường này trước, thì giống như trước tết Trong Suốt giảng thì xét trên một cái khía cạnh nào đó lúc đó mình ôn hòa còn họ trở thành người ăn xin...*

Trong Suốt: Có thể, nếu mình thay đổi mà họ chưa thay đổi. Càng tốt!

Minh Phương: *Thế thì họ sẽ bám víu vào mình?*

Trong Suốt: Còn tốt vì ít nhất còn có một người đã biến thành ông hoàng. Còn hơn hai người ăn xin đi yêu nhau. Khổ lắm, hai người ăn xin yêu nhau thì khổ lắm, lúc nào cũng thiếu. Không bao giờ đủ cả. Một ông hoàng với người ăn xin thì mới tốt, ít nhất là một bên ông hoàng luôn sướng này, còn bên ăn xin nếu mà đủ duyên thì người ta vẫn rất sung sướng vì ông hoàng đấy. Còn nếu cả hai ăn xin yêu nhau, thì thôi rồi. Đấy thế thảm đấy! Ít nhất mình phải như ông hoàng trước. (Mọi người cười to)

Hồng Vinh: *Hai thằng ăn xin ăn xin nhau!*

Trong Suốt: Thảm hại, thảm hại! Thôi lên đường, lên đường!

(Mọi người ra về, buổi giảng kết thúc)

Lưu ý: Trên đây chưa phải là cách giải quyết tận gốc mọi vấn đề mà bạn đang gặp phải. Nếu bạn muốn tìm đến một con đường hướng tới tu hành Phật Pháp chân chính có cơ hội giúp vượt thoát khổ đau. Xin liên hệ với:

Hồng Nhung qua Email – nguyen.hong.nhung.1504@gmail.com